

Οι θέσεις της ΣΑΚΕ για το σοσιαλισμό, θέσεις των Χρουτσοφικών ρεβιζιονιστών

Άρθρο της εφημερίδας «ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ»,

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ ΜΑΡΞΙΣΤΩΝ-ΛΕΝΙΝΙΣΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ(ΟΚΜΛΕ)

Χρόνος 3ος, Αρ.φύλλου 1 Γενάρης 1984

1. Ένα από τα θεμελιώδη ζητήματα της μαρξιστικής -Λενινιστικής θεωρίας, που το Κόμμα Εργασίας Αλβανίας όχι μόνο υπεράσπισε με συνέπεια στην πάλη ενάντια στο χρουτσοφικό ρεβιζιονισμό αλλά και ανέπτυξε παραπέρα στηριζόμενο στους Μαρξ - Ένγκελς - Λένιν - Στάλιν, γενικεύοντας την αρνητική πείρα της παλινόρθωσης του καπιταλισμού στις ρεβιζιονιστές χώρες και με βάση την πείρα της οικοδόμησης του σοσιαλισμού στην Αλβανία, είναι και το ζήτημα της ύπαρξης των ανταγωνιστικών αντιθέσεων στο σοσιαλισμό.

Όπως είναι γνωστό οι ανταγωνιστικές αντιθέσεις είναι αντιθέσεις ανάμεσα σε κοινωνικές ταξικές δυνάμεις με διαμετρικά αντίθετα πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα που γεννιούνται από τις σχέσεις κυριαρχίας της μιας δύναμης πάνω στην άλλη. Γι αυτό οι ανταγωνιστικές αντιθέσεις είναι χαρακτηριστικές σ' όλες τις κοινωνίες που στηρίζονται στην ατομική ιδιοκτησία επί των μέσων παραγωγής.

Οι ανταγωνιστικές αντιθέσεις όμως συνεχίζουν να υπάρχουν και στην σοσιαλιστική κοινωνία. Παρ ότι εξαλείφτηκε η ατομική ιδιοκτησία και κατά συνέπεια και οι εκμεταλλεύτριες τάξεις, παρότι εγκαθιδρύθηκαν οι σοσιαλιστικές σχέσεις στην παραγωγή, που είναι σχέσεις συνεργασίας και αλληλοβοήθειας, εντούτοις οι ανταγωνιστικές αντιθέσεις εκδηλώνονται αντικειμενικά και αναπόφευκτα.

Που όμως οφείλεται η ύπαρξη αυτών των αντιθέσεων αφού έχει εξαλειφτεί η ατομική ιδιοκτησία και οι εκμεταλλεύτριες τάξεις; Το Κόμμα Εργασίας Αλβανίας απαντά καθαρά σχετικά μ' αυτό το ζήτημα: "οι ανταγωνιστικές αντιθέσεις δεν είναι της φύσης του σοσιαλισμού. Αυτός δεν εμπεριέχει στη φύση του παράγοντες που να γεννούν αντιθέσεις αυτού του τύπου. Αυτές δεν απορρέουν από την ουσία των σοσιαλιστικών σχέσεων στην παραγωγή που είναι σχέσεις συνεργασίας και αμοιβαίας βοήθειας μεταξύ των φίλων τάξεων, της εργατικής τάξης και της συνεταιρισμένης αγροτιάς. Από τον ίδιο τον χαρακτήρα τους, οι ανταγωνιστικές αντιθέσεις είναι ξένες προς το σοσιαλισμό. Ο σοσιαλισμός τις αντιθέσεις αυτές, τις έχει κληρονομημένες και είναι συνέπεια των επιβιώσεων της παλιάς κοινωνίας που διαφυλάσσονται στο σοσιαλισμό και της εξωτερικής πίεσης του καπιταλιστικού - ρεβιζιονιστικού κόσμου ("Ο μαρξισμός - λενινισμός σχετικά με τη θέση και το ρόλο των ανταγωνιστικών αντιθέσεων στο σοσιαλισμό", "Επανάσταση" Οκτώβρης 1983).

Έτσι λοιπόν δίπλα στις μη ανταγωνιστικές αντιθέσεις που πηγάζουν από τις σοσιαλιστικές σχέσεις παραγωγής και γι αυτό είναι: χαρακτηριστικές για το σοσιαλισμό, διατηρούνται επίσης και οι ανταγωνιστικές αντιθέσεις σαν προϊόν και κληρονομιά της παλιάς αστικής κοινωνίας στο εσωτερικό και της εξωτερικής πίεσης

του καπιταλιστικό ρεβιζιονιστικού κόσμου. Αυτές υπάρχουν τόσο σαν εσωτερικές αντιθέσεις (ανάμεσα στην δικτατορία του προλεταριάτου και τους παλιούς και νέους ταξικούς εχθρούς) όσο και σαν εξωτερικές (ανάμεσα σε κάθε χώρα που οικοδομεί τον σοσιαλισμό και την διεθνή ιμπεριαλιστικό - ρεβιζιονιστική αντίδραση).

Η μαρξιστική - λενινιστική αυτή θέση του Κόμματος Εργασίας Αλβανίας για την ύπαρξη των ανταγωνιστικών αντιθέσεων στο σοσιαλισμό, μετά την εξάλειψη των εκμεταλλευτριών τάξεων, βρίσκεται σε **πλήρη** αντίθεση με τις θέσεις των χρουτσωφικών ρεβιζιονιστών που για να πετύχουν τους αντεπαναστατικούς τους σκοπούς προπαγανδίζουν την εξαφάνιση των ανταγωνιστικών αντιθέσεων. Είναι φυσικό επίσης να έρχεται σε **πλέρια** αντίθεση και με τις απόψεις της ΣΑΚΕ σχετικά με αυτό το ζήτημα αφού οι μικροαστοί καθοδηγητές της ΣΑΚΕ υιοθετούν πλέρια και προπαγανδίζουν τις ρεβιζιονιστές απόψεις των χρουτσωφικών ρεβιζιονιστών.

Πριν όμως αναφερθούμε στις ρεβιζιονιστές απόψεις των χρουτσωφικών και της ΣΑΚΕ θέλουμε να υπογραμμίσουμε την τεράστια σημασία που έχει η σωστή τοποθέτηση του ζητήματος για την προώθηση της επανάστασης και την επιτυχή οικοδόμηση του σοσιαλισμού.

Γενικεύοντας την πείρα της ταξικής πάλης στην Αλβανία το ΚΕΑ. τονίζει: "Η ιστορική πείρα επιβεβαίωσε πλέρια τα διδάγματα του Λένιν. Η πείρα διδάσκει, πως αν δεν υπολογίζονται οι ανταγωνιστικές αντιθέσεις και υποτιμάται ο ρόλος τους, αδυνατίζει η επαναστατική επαγρύπνηση των εργαζομένων μαζών και μπορεί να παλινорθωθεί ο Καπιταλισμός και αφού έχουν εξαλειφθεί οι εκμεταλλευτρίες τάξεις, όπως συνέβηκε και στη Σοβιετική Ένωση και στις άλλες ρεβιζιονιστές χώρες. Το ξεσκέπασμα από το κόμμα και το λαό μας της συνωμοτικής και σαμποταριστικής δράσης στα τελευταία χρόνια έδειξε ξεκάθαρα τι επικίνδυνες διαστάσεις μπορεί να πάρει αυτή η δράση και **τι μεγάλη βαρύτητα** (υπογρ, δική μας) για τις τύχες της δικτατορίας του προλεταριάτου και του σοσιαλισμού έχει η λύση των εσωτερικών ανταγωνιστικών αντιθέσεων, οι οποίες μπλέκονται με τις εξωτερικές αντιθέσεις" ("Σχετικά με τις αντιθέσεις στη σοσιαλιστική κοινωνία" "Λαϊκό Βήμα" 15,5.77).

Ακόμα ο σύντροφος Ενβέρ Χότζια έχει τονίσει πως δεν είναι αρκετό να υιοθετεί κανείς απλά την ύπαρξη των ανταγωνιστικών αντιθέσεων στη μεταβατική περίοδο από τον καπιταλισμό στον κομμουνισμό αλλά πως πρέπει να τις αντιμετωπίζει και να τις λύνει σωστά δηλαδή η δικτατορία του προλεταριάτου πρέπει για τη λύση τους να χρησιμοποιεί την επαναστατική βία.

2. Βέβαια δεν μπορεί να περιμένει κανένας να καταλάβουν οι καθοδηγητές της ΣΑΚΕ "τι μεγάλη βαρύτητα για τις τύχες της δικτατορίας του προλεταριάτου έχει η λύση των εσωτερικών ανταγωνιστικών αντιθέσεων". Γιατί αυτοί σε πλέρια αντίθεση με το Κόμμα Εργασίας Αλβανίας και το σοσιαλισμό που οικοδομείται σήμερα στην Αλβανία προπαγανδίζουν ότι "η σοσιαλιστική κοινωνία (μετά την μεταβατική περίοδο) δεν είναι ανταγωνιστική, δεν έχει ανταγωνιστικές αντιθέσεις ..." και μάλιστα όπως "διευκρινίζουν" και "τονίζουν" "τα παραπάνω αναφέρονται στις **εσωτερικές** αντιθέσεις μιας κοινωνίας (εννοούν σοσιαλιστικής) δηλαδή τις αντιθέσεις που αποτελούν το περιεχόμενο του **εσωτερικού προτσές** εξέλιξης της δοσμένης κοινωνίας" ("Υπάρχουν ή όχι ανταγωνιστικές αντιθέσεις στο σοσιαλισμό;" "Οχτώβρης" Αύγουστος 1981).

Εδώ μια παρένθεση σχετικά με την μεταβατική περίοδο. Οι καθοδηγητές της ΣΑΚΕ έχουν την ίδια αντιμαρξιστική θέση με τους χρουτσωφικούς ρεβιζιονιστές και στο ζήτημα της μεταβατικής περιόδου. Όπως φαίνεται στο απόσπασμα και σε πολλά σημεία της προσούρας της με την εξάλειψη των εκμεταλλευτριών τάξεων τελειώνει και η μεταβατική περίοδος. Αυτή η θέση της ΣΑΚΕ βρίσκεται σε πλήρεια αντίθεση με τη θέση του Μαρξ ("Ανάμεσα στην κεφαλαιοκρατική και την κομμουνιστική κοινωνία βρίσκεται η περίοδος της επαναστατικής μετατροπής της μιας στην άλλη. Και σε αυτή την περίοδο αντιστοιχεί μια πολιτική μεταβατική περίοδος, που το κράτος της δεν μπορεί να είναι τίποτα άλλο παρά **η επαναστατική δικτατορία του προλεταριάτου**" "Κριτική του προγράμματος της Γκότα", σελ. 24) και του Λένιν (κοίτα "Κράτος και Επανάσταση", "Η οικονομία και η πολιτική την εποχή της δικτατορίας του προλεταριάτου" και αλλού) που επιχειρηματολογούν γιατί η μεταβατική περίοδος φθάνει **μέχρι τον κομμουνισμό**. Είναι πρώτοι οι χρουτσωφικοί ρεβιζιονιστές που μίλησαν για μεταβατική περίοδο μέχρι την εξάλειψη των εκμεταλλευτριών τάξεων (Ν. Χρουτσώφ, 22ο συνέδριο του ΚΚΣΕ, σελ 206) ακριβώς για να δικαιολογήσουν την εξάλειψη της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Ίσως να φανεί παράξενο σε όποιον εξαπατήθηκε από τη φιλοαλβανική μάσκα που υποκριτικά φοράει η ΣΑΚΕ αλλά η παραπάνω τοποθέτηση της είναι πολύ καθαρή. Η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ απορρίπτει ανοιχτά την μαρξιστική - λενινιστική θέση για την ύπαρξη ανταγωνιστικών αντιθέσεων και κατά συνέπεια και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού στην Αλβανία που οικοδομείται πάνω σε τέτοιες αρχές δηλαδή στις επαναστατικές αρχές των Μαρξ - Ένγκελς - Λένιν - Στάλιν.

Στη προσούρα της "Ο μαοϊσμός αντεπαναστατική θεωρία και πράξη" και στη σελ. 35 η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ γράφει: "Γιατί όμως ο ανταγωνισμός θα εξαφανιστεί στο σοσιαλισμό; Γιατί θα πάψουν να υπάρχουν ανταγωνιστικές αντιθέσεις; Ακριβώς γιατί η έννοια "ανταγωνισμός" είναι συνδεδεμένη με την ύπαρξη εκμεταλλευτριών και εκμεταλλευόμενων τάξεων με την ύπαρξη ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής". Και παρακάτω στη σελ. 39 διαβάζουμε: "Οι μαρξιστές <!!) την σωστή αυτή θέση την κατανοούν: ότι η αστική τάξη πρέπει να εξαλειφθεί σαν τέτοια και έτσι θα εξαλειφθεί ο ανταγωνισμός" (!! εννοώντας εδώ την εξάλειψη των ανταγωνιστικών αντιθέσεων στο σοσιαλισμό.

Εδώ η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ όχι μονάχα υπερασπίζει τη χρουτσωφική θέση ότι στο σοσιαλισμό θα πάψουν να υπάρχουν ανταγωνιστικές αντιθέσεις αλλά προσπαθεί και να την επιχειρηματολογήσει (!! Και φυσικά παραθέτει το μοναδικό "επιχείρημα" που έχει (γιατί όσο και αν ψάξει κανένας την προσούρα και το άρθρο που αναφέραμε δεν πρόκειται να βρει άλλο) ότι αφού εξαλειφθεί η αστική τάξη σαν τέτοια θα εξαλειφθούν και οι ανταγωνιστικές αντιθέσεις. Δεν είναι όμως οι μαρξιστές που έχουν αυτή τη θέση αλλά οι χρουτσωφικοί ρεβιζιονιστές. Εδώ θα πρέπει να σημειώσουμε ότι η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ καθόλου δεν πρωτοτυπεί και ούτε μπορεί να πρωτοτυπήσει. Το δρόμο που ακολουθεί αυτή σήμερα, τον χάραξαν οι χρουτσωφικοί ρεβιζιονιστές πριν 10ετίες. Έτσι είναι υποχρεωμένη να αναμασάει τα επιχειρήματά τους. Γιατί όπως μας λέει το Κόμμα Εργασίας Αλβανίας: "Το μόνο επιχείρημα που έχει δοθεί και δίνεται από τους χρουτσωφικούς ρεβιζιονιστές για να δείξουν ότι στη σοσιαλιστική κοινωνία δεν υπάρχουν ανταγωνιστικές αντιθέσεις, είναι η εξάλειψη των εκμεταλλευτριών τάξεων" ("Ο μαρξισμός - λενινισμός σχετικά με τη θέση και το ρόλο των ανταγωνιστικών αντιθέσεων στο σοσιαλισμό", "Επανάσταση" Οχτώβρης 1983).

3. Δεν φτάνει όμως που η ρεβιζιονιστική καθοδήγηση επιτίθεται ανοιχτά ενάντια στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού στην Αλβανία με τα επιχειρήματα των σοβιετικών ρεβιζιονιστών αλλά για να στηρίξει τις ρεβιζιονιστές -αντιαλβανικές της απόψεις διαστρεβλώνει σκόπιμα και τις θέσεις των κλασικών του μαρξισμού. Η ΣΑΚΕ στην μπροσούρα της και στη σελ. 34 αναφέρει τη θέση του Μαρξ στην Κριτική της Πολιτ. Οικονομίας: "Οι αστικές σχέσεις παραγωγής είναι η τελευταία ανταγωνιστική μορφή του κοινωνικού προτύπου της παραγωγής". Εδώ η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ δεν καταφέρνει να αποδείξει απολύτως τίποτε. Γιατί κανένας δεν ισχυρίστηκε ότι οι σοσιαλιστές σχέσεις παραγωγής, που είναι αυτές που αντικαταστούν τις αστικές σχέσεις παραγωγής, εμπεριέχουν στη φύση τους ανταγωνιστικές αντιθέσεις. Αντίθετα όπως τονίσαμε ήδη από την αρχή σύμφωνα με τη θέση του ΚΕΑ οι ανταγωνιστικές αντιθέσεις είναι ξένες προς το σοσιαλισμό και υπάρχουν σε αυτόν σαν προϊόν της παλιάς αστικής κοινωνίας. Η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ όμως βρέθηκε στην ανάγκη να παραθέσει αυτό το απόσπασμα γιατί απλούστατα δεν βρήκε ούτε ένα άλλο που να συνηγορεί υπέρ των απόψεών της (για να ακριβολογούμε υπέρ των χρουτσωφικών απόψεων).

Θα "θυμίσουμε" εμείς στους "θεωρητικούς" της ΣΑΚΕ ένα απόσπασμα από το έργο του Μάρξ "Κριτική του προγράμματος της Γκότα". Ο Μαρξ αναφερόμενος στο σοσιαλισμό, που τον ονομάζει πρώτη φάση της κομμουνιστικής κοινωνίας γράφει: "Εδώ έχουμε να κάνουμε με μια κομμουνιστική κοινωνία όχι όπως έχει **εξελιχθεί** πάνω στη δική της βάση, μα αντίθετα όπως ακριβώς **προβάλλει** από την κεφαλαιοκρατική κοινωνία, με μια κομμουνιστική κοινωνία λοιπόν, που από κάθε άποψη, οικονομικά, ηθικά, πνευματικά είναι γεμάτη με τα σημάδια της παλιάς κοινωνίας, που από τους κόλπους της βγήκε" (Καρλ Μαρξ, Κριτική του προγράμματος της Γκότα, σελ. 13),

Μπορεί βέβαια τα κείμενα του Μαρξ να μην επιχειρηματολογούν υπέρ των ρεβιζιονιστών απόψεων της ΣΑΚΕ αλλά η ΣΑΚΕ δεν απελπίζεται και νομίζει ότι βρίσκει τη "δικαίωση" των αντιμαρξιστικών της απόψεων στο απόσπασμα του Λένιν που λέει: "Ανταγωνισμός και αντίθεση δεν είναι καθόλου ένα και το ίδιο πράγμα, Ο ανταγωνισμός θα εξαφανιστεί στο σοσιαλισμό ενώ η αντίθεση θα παραμείνει".

Όπως ακριβώς το μοναδικό επιχείρημα η ΣΑΚΕ το δανείστηκε από τους χρουτσωφικούς ρεβιζιονιστές, έτσι "υιοθέτησε" και το μοναδικό τσιτάτο του Λένιν που αναφέραμε παραπάνω. Το απόσπασμα αυτό, επειδή είναι το μοναδικό, οι χρουτσωφικοί ρεβιζιονιστές (εννοείται ακρωτηριασμένο και διαστρεβλώνοντάς το) το χρησιμοποιούν πλατιά. Για παράδειγμα ο σοβιετικός ρεβιζιονιστής Γ. Αντρόποφ για να επιχειρηματολογήσει την ίδια ακριβώς θέση με αυτή της ΣΑΚΕ δηλαδή την εξάλειψη των ανταγωνιστικών αντιθέσεων στο σοσιαλισμό γράφει: "Με βάση τη διδασκαλία του Μαρξ, ο Λένιν διευκρίνισε το ζήτημα αυτό σε θεωρητικό επίπεδο. "Ο ανταγωνισμός και η αντίθεση είναι εντελώς διαφορετικά πράγματα. Στο σοσιαλισμό, ο πρώτος εξαφανίζεται, η δεύτερη παραμένει". Σήμερα η θέση αυτή έχει επιβεβαιωθεί από την πραχτική" (Γ. Αντρόποφ, Η διδασκαλία του Καρλ Μαρξ και μερικά ζητήματα της σοσιαλιστικής οικοδόμησης στην ΕΣΣΔ, ΚΟΜΕΠ, 5 / 1983,σελ. 17).

Στο ίδιο μοτίβο με τον ρεβιζιονιστή Αντρόποφ, η ρεβιζιονιστική καθοδήγηση της ΣΑΚΕ προσπαθεί να μας πείσει ότι ο Λένιν έβλεπε στο σοσιαλισμό να εξαλείφεται ο ανταγωνισμός, να εξαλείφονται οι ανταγωνιστικές αντιθέσεις.

Με ποιά έννοια όμως μιλούσε ο Λένιν για εξάλειψη του ανταγωνισμού στο παραπάνω κείμενο; Μόνο με την έννοια ότι οι ανταγωνιστικές αντιθέσεις δεν απορρέουν από την ουσία των σοσιαλιστικών σχέσεων στην παραγωγή. Όπως επισημαίνει το Κόμμα Εργασίας Αλβανίας "η σοσιαλιστική κοινωνία όπου έχει εξαλειφθεί η ατομική ιδιοκτησία και οι εκμεταλλεύτριες τάξεις, δεν εμπεριέχει στη φύση της τον ανταγωνισμό των βασικών συμφερόντων των τάξεων και **υπό την έννοια αυτή** (υπο γραμ. δική μας), ο Λένιν υπογράμμισε, ότι στο σοσιαλισμό εξαλείφεται ο ανταγωνισμός" ("Ο μαρξισμός -λενινισμός σχετικά με τη θέση και το ρόλο των ανταγωνιστικών αντιθέσεων στο σοσιαλισμό", "Επανάσταση" Οχτώβρης 1983).

Επειδή όμως οι καθοδηγητές της ΣΑΚΕ προτιμούν να διδάσκονται από τους χρουτσωφικούς ρεβιζιονιστές και όχι από το Κόμμα Εργασίας Αλβανίας που ακολουθεί πιστά την επαναστατική διδασκαλία των Μαρξ - Ένγκελς-Λένιν - Στάλιν, ας τους θυμίσουμε τα Λενινιστικά Διδάγματα για το ρόλο των ανταγωνιστικών αντιθέσεων στη μεταβατική περίοδο από τον καπιταλισμό στον κομμουνισμό.

Ο Β. Ι. Λένιν στο έργο του "Η οικονομία και η πολιτική στην εποχή της δικτατορίας του προλεταριάτου" γράφει: "Θεωρητικά δε χωρεί αμφιβολία ότι ανάμεσα στον καπιταλισμό και στον κομμουνισμό εκτείνεται μια ορισμένη μεταβατική περίοδος ... Αυτή η μεταβατική περίοδος δεν μπορεί παρά να είναι περίοδος πάλης ανάμεσα στον καπιταλισμό που πεθαίνει και στον κομμουνισμό που γεννιέται, ή με άλλα λόγια: ανάμεσα στον νικημένο, όχι όμως και εκμηδενισμένο καπιταλισμό και στον κομμουνισμό που γεννήθηκε, μα που είναι ακόμα πολύ αδύνατος" (Λένιν, Διαλεχτά Έργα, τόμος 2ος, μέρος 2ο, σελ. 260, 1951).

Τη βασική ανταγωνιστική αντίθεση λοιπόν ανάμεσα στον καπιταλισμό και τον κομμουνισμό ο Λένιν την έβλεπε να υπάρχει και μετά την εξάλειψη των εκμεταλλευτριών τάξεων μέχρι τον κομμουνισμό. Αξίζει να σημειωθεί ακόμα ότι την παραπάνω θέση ο Λένιν την διατύπωσε σε αντιδιαστολή με τις αντιμαρξιστικές απόψεις των ρεβιζιονιστών της 2ης Διεθνούς.

Εκεί όμως που κάνει ακόμα μεγαλύτερη διαστρέβλωση η ΣΑΚΕ είναι η θέση του Στάλιν σχετικά με το ζήτημα των ανταγωνιστικών αντιθέσεων στο σοσιαλισμό. Να το απόσπασμα που παραθέτει η ΣΑΚΕ. "Η ιδιομορφία της σημερινής σοβιετικής κοινωνίας... είναι ότι δεν υπάρχουν πια σε αυτή ανταγωνιστικές εχθρικές τάξεις... Ενώ την καπιταλιστική κοινωνία την δέρνουν ανειρήνευτες αντιθέσεις ανάμεσα στους εργάτες και στους καπιταλιστές, ανάμεσα στους αγρότες και στους τσιφλικάδες... Η σοβιετική κοινωνία, απελευθερωμένη από τον ζυγό της εκμετάλλευσης, δεν γνωρίζει τέτοιες αντιθέσεις, είναι απαλλαγμένη από τις ταξικές συγκρούσεις..." (Στάλιν, Ζητήματα Λενινισμού, σελ. 771 - 775, Έκθεση στο 18ο συνέδριο του ΚΚ(μπ) της ΕΣΣΔ, 1939).

Ακόμα και ένα παιδί καταλαβαίνει ότι στο παραπάνω απόσπασμα ο Στάλιν όταν λέει ότι η σοβιετική κοινωνία δεν γνωρίζει **τέτοιες** αντιθέσεις τις ορίζει συγκεκριμένα "ανάμεσα στους εργάτες και τους καπιταλιστές", "ανάμεσα στους αγρότες και στους τσιφλικάδες". Και τέτοιες αντιθέσεις αφού εξαλείφθηκαν οι καπιταλιστές και οι τσιφλικάδες είναι αυτονόητο ότι δεν υπάρχουν. Αν αυτό θέλει να πει ο Στάλιν στο παραπάνω απόσπασμα, επειδή σκοπός είναι να συγκρίνει την καπιταλιστική με την σοσιαλιστική κοινωνία, η ΣΑΚΕ θέλει να μας "πείσει" ότι ο Στάλιν δεν έβλεπε

καθόλου ανταγωνιστές αντιθέσεις στο σοσιαλισμό (!!!). Μεγαλύτερη διαστρέβλωση δεν θα μπορούσε να φανταστεί κανένας. Φυσικά και οι χρουτσωφικοί ρεβιζιονιστές έτσι ερμηνεύουν τον Στάλιν. Μόνο που οι διαστρεβλώσεις τους είναι πιο ραφιναρισμένες απ αυτές της ΣΑΚΕ.

Φυσικά οι προσπάθειες των χρουτσωφικών ρεβιζιονιστών και της ΣΑΚΕ να παρουσιάσουν τον μεγάλο Στάλιν σαν οπαδό των δικών τους ρεβιζιονιστικών θέσεων είναι μάταιες.

Την μαρξιστική - λενινιστική θέση του Στάλιν για την εξάλειψη των εκμεταλλευτριών τάξεων που την διατύπωσε το 1936 την διαστρεβλώνουν και την "ερμηνεύουν" σύμφωνα με τις αντεπαναστατικές τους επιδιώξεις όλα τα ρεύματα του σύγχρονου ρεβιζιονισμού. Έτσι σύμφωνα με τους χρουτσωφικούς και τη ΣΑΚΕ ο Στάλιν όταν μίλησε για εξάλειψη των εκμεταλλευτριών τάξεων εννοούσε την εξάλειψη των ανταγωνιστικών αντιθέσεων και αυτό το θεωρούν σωστό (!!). Το ίδιο ακριβώς λένε και οι μαοϊκοί ρεβιζιονιστές, μόνο που αυτοί εδώ βλέπουν τα "λάθη" του Στάλιν. Και ανήκει τιμή στο ΚΕΑ που μόνο αυτό υπεράσπισε το Στάλιν και τη σταλινική θέση ότι και μετά την εξάλειψη των εκμεταλλευτριών τάξεων συνεχίζουν να υπάρχουν ανταγωνιστικές αντιθέσεις στο σοσιαλισμό. Αλλά για τον αντισταλινισμό της ΣΑΚΕ θα αναφερθούμε μια άλλη φορά ολοκληρωμένα.

Και βέβαια ο Στάλιν τέτοιες ανταγωνιστικές αντιθέσεις σαν αυτές που αναφέρει στο απόσπασμά του δεν έβλεπε, γιατί κάτω από την καθοδήγηση τη δική του το ΚΚ (μπ) της ΕΣΣΔ τις έλυσε, εξαλείφοντας και την τάξη των καπιταλιστών και αυτή των τσιφλικάδων. Αλλά και μετά την εξάλειψη των εκμεταλλευτριών τάξεων ήταν ο Ι. Β. Στάλιν αυτός που καθοδήγησε το κόμμα για την επίλυση των άλλων ανταγωνιστικών αντιθέσεων που είχε η σοβιετική εξουσία με τα υπολείμματα των εκμεταλλευτριών τάξεων, με τους νέους εχθρούς που γεννιούνταν στο κόμμα και στο κράτος που ήθελαν να ανατρέψουν την δικτατορία του προλεταριάτου, για την επίλυση της ανταγωνιστικής αντίθεσης ανάμεσα στην προλεταριακή και την αστική ιδεολογία.

Ο Στάλιν τόνιζε: "Πρέπει να έχουμε υπόψη ότι τα υπολείμματα των τσακισμένων τάξεων στην ΕΣΣΔ δεν είναι μόνα τους. Έχουν την άμεση υποστήριξη των εχθρών μας στο εξωτερικό. Θα ήταν λάθος να νομίζουμε ότι η σφαίρα της ταξικής πάλης περιορίζεται στα όρια της ΕΣΣΔ. Αν η μια άκρη της ταξικής πάλης βρίσκεται μέσα στα πλαίσια της ΕΣΣΔ, η άλλη άκρη φθάνει στα σύνορα των τριγύρω μας αστικών κρατών. Αυτό δεν μπορούν να μην το ξέρουν τα υπολείμματα των τσακισμένων τάξεων. Και ακριβώς για αυτό επειδή το ξέρουν, θα συνεχίσουν και στο μέλλον τις απεγνωσμένες τους εξορμήσεις. Αυτό μας διδάσκει η ιστορία. Αυτά μας διδάσκει ο λενινισμός" (Ι.Β. Στάλιν, Για τις ελλείψεις της κομματικής δουλειάς και τα μέτρα για την εξάλειψη των τροτσκιστών και των άλλων διπρόσωπων, εισήγηση και τελικός λόγος στην ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΣΕ (Μ), 3 - 5 Μάρτη 1937, σελ. 23, Στουτγάρδη 1952 και Ιστορικός Υλισμός, σελ. 506).

Η πάλη αυτή του Στάλιν ενάντια στους εσωτερικούς και τους εξωτερικούς εχθρούς του σοσιαλισμού καθοδηγεί σήμερα και το Κόμμα Εργασίας Αλβανίας για την πλήρη νίκη του σοσιαλισμού επί του καπιταλισμού.

Αναθεωρώντας αυτές τις θέσεις οι μικροαστοί καθοδηγητές της ΣΑΚΕ ταυτίζονται με όλα τα ρεβιζιονιστικά ρεύματα (χρουτσωφικό, ευρωκομμουνιστικά, γιουγκοσλάβικο, κινέζικο) σε κοινό αντιμαρξιστικό-αντισταλινικό μέτωπο.

Όπως είδαμε λοιπόν, τα επιχειρήματα και οι αναφορές στους κλασσικούς του μαρξισμού της ΣΑΚΕ όχι μόνο δεν επιχειρηματολογούν υπέρ των απόψεών της αλλά αντίθετα δείχνουν το μέγεθος της ρεβιζιονιστικής της κατεύθυνσης. Οι καθοδηγητές της ΣΑΚΕ υπερασπίζοντας τέτοιες απόψεις **απορρίπτουν ανοιχτά** τη θεωρία του επιστημονικού σοσιαλισμού και το σοσιαλισμό που σήμερα οικοδομείται στην Αλβανία με βάση τα διδάγματα των Μαρξ - Ένγκελς - Λένιν - Στάλιν.

Αυτές όμως τις ρεβιζιονιστικές αρχές που υπερασπίζει η ΣΑΚΕ, τις επεξεργάστηκαν, όπως είδαμε, οι χρουτσωφικοί ρεβιζιονιστές για να παλινορθώσουν τον καπιταλισμό στη Σοβιετική Ένωση, που σήμερα τον σερβίζουν σαν "υπαρκτό σοσιαλισμό". Και **ακριβώς** αυτόν τον "σοσιαλισμό" δηλαδή τον παλινορθωμένο καπιταλισμό υπερασπίζει η ρεβιζιονιστική καθοδήγηση της ΣΑΚΕ.

4. Αφού όμως σύμφωνα με τους καθοδηγητές της ΣΑΚΕ δεν υπάρχουν ανταγωνιστικές αντιθέσεις (εννοούμε πάντα μετά την εξάλειψη των εκμεταλλευτριών τάξεων, μετά την περάτωση της οικοδόμησης της οικονομικής βάσης του σοσιαλισμού και όσον αφορά τις εσωτερικές αντιθέσεις) τότε οι αντιθέσεις ανάμεσα στη δικτατορία του προλεταριάτου και στα υπολείμματα των εκμεταλλευτριών τάξεων ή τους νέους ταξικούς εχθρούς και η αντίθεση αστικής-προλεταριακής ιδεολογίας τι είδους αντιθέσεις είναι;

Αυτό το ερώτημα η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ αναλαμβάνει να μας απαντήσει στις σελίδες 37 και 38 της μπροσούρας της "Ο μαοϊσμός αντεπαναστατική θεωρία και πράξη".

Αφού αναφέρει πολλά και διάφορα, καταλήγει εκεί που καταλήγουν και οι χρουτσωφικοί ρεβιζιονιστές: αφού σε καμιά περίπτωση δεν μπορούμε να τις δούμε ανταγωνιστές άρα είναι μη ανταγωνιστικές. Όπως και ο ρεβιζιονιστής Αντρόποφ στο άρθρο του που προαναφέραμε, αφού αρνείται τις ανταγωνιστικές αντιθέσεις στο σοσιαλισμό μας λέει: "ωστόσο αυτό δεν σημαίνει ότι μπορούμε να περιφρονούμε και να αγνοούμε τις μη ανταγωνιστικές αντιθέσεις στην πολιτική" (ΚΟΜΕΠ 5 1983, σελ 17).

Σε πλέρια συμφωνία με τον Αντρόποφ οι ρεβιζιονιστές της ΣΑΚΕ θεωρούν ότι οι αντιθέσεις που υπάρχουν ανάμεσα στην αστική και την προλεταριακή ιδεολογία, ανάμεσα στα υπολείμματα των εκμεταλλευτριών τάξεων και στη δικτατορία του προλεταριάτου καθώς και στους νέους εχθρούς είναι μη ανταγωνιστικές.

Μη ανταγωνιστική αντίθεση λοιπόν, η αντίθεση αστικής - προλεταριακής ιδεολογίας και μάλιστα όταν και η ίδια η ΣΑΚΕ αναφέρει, αυτό που τόνιζε ο Λένιν από το 1902 ότι "αυτές οι δυο ιδεολογίες είναι μεταξύ τους ασυμβίβαστες" και μάλιστα "ότι κάθε υποτίμηση της προλεταριακής ιδεολογίας, κάθε έλλειψη επαγρύπνησης έναντι της αστικής ιδεολογίας θα σήμαινε ανάπτυξη ή και κυριαρχία της τελευταίας, **θα έβαζε δηλαδή σε άμεσο κίνδυνο το ίδιο το σύστημα του σοσιαλισμού**" (υπογρ, δική μας) (Ο μαοϊσμός αντεπαναστατική θεωρία και πράξη, σελ. 38). Εδώ αποκαλύπτεται πέρα από τα άλλα ότι το "θεωρητικό" επίπεδο της ΣΑΚΕ είναι μόνο για γέλοια. Γιατί

πρώτο όταν ο Λένιν έθετε έτσι το ζήτημα: "ή αστική ιδεολογία ή σοσιαλιστική ιδεολογία. Μέσος δρόμος εδώ δεν υπάρχει.... Γι αυτό κάθε υποτίμηση της σοσιαλιστικής ιδεολογίας, κάθε απομάκρυνση απο αυτή είναι ταυτόχρονα ενίσχυση της αστικής ιδεολογίας" έβλεπε την αντίθεση αυτή βαθιά ανταγωνιστική όπως το επισημαίνει ο σύντροφος Ενβέρ Χότζια στο 7ο συνέδριο του ΚΕΑ (σελ. 145) και δεύτερο και από την ίδια την επιχειρηματολογία της ΣΑΚΕ ότι δηλαδή βάζει "σε άμεσο κίνδυνο το ίδιο το σύστημα του σοσιαλισμού" φαίνεται καθαρά ο ανταγωνιστικός χαρακτήρας αυτής της αντίθεσης.

Το Κόμμα Εργασίας Αλβανίας όχι μονάχα τηρεί πιστά τα διδάγματα του Λένιν για την ανταγωνιστική αντίθεση αστικής και προλεταριακής ιδεολογίας αλλά βρίσκεται σε οξύτατη πολεμική με τις αντιμαρξιστικές απόψεις των χρουτσοφικών ρεβιζιονιστών που η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ μας τις σερβίρει σαν "μαρξιστικές - λενινιστικές".

Για την πάλη που διεξάγει το ΚΕΑ στον ιδεολογικό τομέα οι επαναστάτες μπορούν να μελετήσουν το 5ο συνέδριο του ΚΕΑ (Ιστορία του ΚΕΑ, τόμος 2ος, σελ 149 -159) το 6ο συνέδριο του ΚΕΑ, το 7ο συνέδριο του ΚΕΑ (Κεφάλαιο "η πάλη του κόμματος στο ιδεολογικό μέτωπο", σελ. 137, Εκδόσεις Πορεία), το 8ο συνέδριο (Κεφαλαίο "Τα καθήκοντα του κόμματος για την κομμουνιστική διαπαιδαγώγηση", σελ. 75, Εκδόσεις Πορεία). Για να φανεί η μεγάλη σημασία που έχει η σωστή διεξαγωγή της ιδεολογικής πάλης παραθέτουμε ένα απόσπασμα από το άρθρο του Ρ. Σ. Τιράνων που δημοσιεύτηκε στην "Επανάσταση" Δεκεμβρης 1983. Αφού αντιτάσσεται "στην οπορτουνιστική θέση, ότι με την εξάλειψη των εκμεταλλευτριών τάξεων, η πάλη των τάξεων διεξάγεται μόνο ή κυρίως στο ιδεολογικό μέτωπο" λέει: "Οι νίκες όμως της επανάστασης στον πολιτικό και τον οικονομικό τομέα, δεν μπορεί να θεωρηθούν εξασφαλισμένες χωρίς τη νίκη της επανάστασης και στον ιδεολογικό τομέα. Η διεξαγωγή με επιτυχία της πάλης αυτής έχει αποφασιστική σημασία, γιατί στο κάτω - κάτω σχετίζεται με το ζήτημα: θα οικοδομηθεί ο σοσιαλισμός και ο κομμουνισμός και θα αποτραπεί η παλινόρθωση του καπιταλισμού ή **θά ανοίξει ο δρόμος στη διάδοση της αστικής και ρεβιζιονιστικής ιδεολογίας και θα επιτραπεί η παλινόρθωση του καπιταλισμού**" (υπογρ, δική μας).

"Οι ρεβιζιονιστές θεωρητικοί, και όταν είναι υποχρεωμένοι να μιλήσουν για την ανάγκη της ιδεολογικής πάλης στη σοσιαλιστική κοινωνία, τη θεωρούν κατά ακαδημαϊκό και μονομερή τρόπο, σαν μια πάλη που διεξάγεται μόνο στους κόλπους του λαού, ενάντια σε μερικά ασήμαντα υπολείμματα των ξένων ιδεολογιών, που δεν αποτελούν κίνδυνο για το σοσιαλιστικό σύστημα. Η υποτίμηση όμως της πάλης ενάντια στα υπολείμματα και τις κηλίδες στη συνείδηση των εργαζομένων, είχε καταστροφές συνέπειες για τη Σοβιετική Ένωση και σε μερικές άλλες χώρες" ("Επανάσταση" Δεκεμβρης 1983).

Αλλά δεν είναι μονάχα η αντίθεση αστικής - προλεταριακής ιδεολογίας που η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ μας την προπαγανδίζει σαν αντίθεση μέσα στους κόλπους του λαού (μη ανταγωνιστική αντίθεση) αλλά και την αντίθεση της δικτατορίας του προλεταριάτου με τους "κλέφτες, τους απατεώνες, τους καταχραστές, τους σαμποταριστές της λαϊκής οικονομίας, τους προδότες και τους πράχτορες του ιμπεριαλισμού" (σελ. 38 της ίδιας μπροσούρας) δεν μπορούμε λέει να την χαρακτηρίσουμε ανταγωνιστική και γι αυτό καταλήγει: "γι αυτόν ακριβώς το λόγο η σοσιαλιστική κοινωνία (μετά την εξάλειψη των εκμεταλλευτριών τάξεων) **δεν είναι**

ανταγωνιστική κοινωνία" (υπογρ, δική μας) σελ 38 στην ίδια μπροσούρα), εννοώντας εδώ, όπως προκύπτει και από τη μπροσούρα της, ότι η σοσιαλιστική κοινωνία δεν έχει ανταγωνιστικές αντιθέσεις και κατά συνέπεια η ΣΑΚΕ θεωρεί σαν μη ανταγωνιστικές αντιθέσεις τόσο την αντίθεση μεταξύ αστικής και προλεταριακής ιδεολογίας όσο και την αντίθεση δικτατορίας του προλεταριάτου - υπολειμμάτων των εκμεταλλευτριών τάξεων και νέους ταξικούς εχθρούς.

Αναγκάζομαστε να παραθέσουμε αρκετά αποσπάσματα από την μπροσούρα της ΣΑΚΕ ώστε να πεισθούν οι επαναστάτες, επειδή ομολογουμένως οι θέσεις αυτές είναι απίστευτες! Να αναγνωρίζει κανένας ότι στο σοσιαλισμό υπάρχουν κλέφτες, καταχραστές, προδότες, πράχτορες του ιμπεριαλισμού και να υποστηρίζει ότι η αντίθεση αυτών με την προλεταριακή εξουσία είναι αντίθεση μέσα στους κόλπους του λαού, αποτελεί εκχυδαϊσμό πρώτου μεγέθους όχι μονάχα για τον μαρξισμό αλλά και για την κοινή λογική. Από πολιτική, άποψη βέβαια πρόκειται για ρεβιζιονισμό, για προδοσία του αγώνα της εργατικής τάξης.

Σύμφωνα με τον μαρξισμό - λενινισμό οι ανταγωνιστικές αντιθέσεις είναι αντιθέσεις ανάμεσα στη δικτατορία του προλεταριάτου και στους παλιούς και νέους ταξικούς εχθρούς και λύνονται μόνο με τη βία. Αντίθετα οι μη ανταγωνιστικές αντιθέσεις είναι αντιθέσεις μέσα στους κόλπους του λαού και λύνονται με την πειθώ και την διαπαιδαγώγηση. Να λοιπόν τι μαργαριτάρια μας λέει η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ. Τους ταξικούς εχθρούς, τους κλέφτες, τους καταχραστές, τους προδότες να τους διαπαιδαγωγήσουμε (!) (Μάο Τσε Τουνγκ).

Μιλάμε βέβαια πάντα για τις αντιθέσεις στο σοσιαλισμό. Εδώ ας δούμε άλλη μια διαστρέβλωση της ΣΑΚΕ όσο αφορά το πως λύνονται οι ανταγωνιστικές αντιθέσεις στο σοσιαλισμό. Δεν μπορούμε λέει να μιλήσουμε για ανταγωνιστικές αντιθέσεις στο σοσιαλισμό "έτσι που να είναι **αναπόφευκτη** (υπογρ, δική μας) η σύγκρουση και στο τέλος ο εμφύλιος πόλεμος για τη λύση τους", (σελ. 38 στην ίδια μπροσούρα). Βέβαια η βία είναι απαραίτητη για τη λύση των ανταγωνιστικών αντιθέσεων στο σοσιαλισμό αλλά όχι ο εμφύλιος πόλεμος (που είναι μια μορφή που μπορεί να πάρει η βία). Όπως τονίζει ο Ι Β. Στάλιν η αντίθεση της σοβιετικής εξουσίας με τους κουλάκους λύθηκε με βία αλλά όχι με εμφύλιο πόλεμο. Έτσι και οι ανταγωνιστικές αντιθέσεις που υπάρχουν μετά την εξάλειψη των εκμεταλλευτριών τάξεων θα λυθούν απαραίτητα με βία αλλά όχι με εμφύλιο πόλεμο όπως θέλει να μας "τρομοκρατήσει" η ΣΑΚΕ. Γιατί απλούστατα η λύση αυτών των αντιθέσεων καθοδηγείται από το κράτος της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Να λοιπόν που οδήγησε τους καθοδηγητές της ΣΑΚΕ η "αυτοτελής επαλήθευση" (διάβαζε: αμφισβήτηση) απόρριψη της γραμμής του Κόμματος Εργασίας Αλβανίας. Και είναι φυσικό γιατί αμφισβητώντας τη μαρξιστική λενινιστική αυτή γραμμή είσαι υποχρεωμένος να βαδίσεις στα χνάρια των χρουτσωφικών ρεβιζιονιστών μια που αυτοί είναι οι πρώτοι δάσκαλοι.

5. Δεν ήταν όμως εύκολο για τους καθοδηγητές της ΣΑΚΕ να περάσουν στους επαναστάτες αυτές τις χρουτσωφικές - αντεπαναστατικές απόψεις. Έτσι λίγους μήνες μετά την έκδοση της μπροσούρας αναγκάζονται να επανέλθουν με άρθρο τους στον "Οκτώβρη" Σεπτεμβρίου 1981 για να απαντήσουν στα ερωτήματα, που όπως οι ίδιοι λένε δημιουργήθηκαν στους επαναστάτες, σχετικά με του τι είδους αντίθεση είναι η αντίθεση με τους αντεπαναστάτες, γραφειοκράτες, σαμποταριστές, προδότες κλπ.

Γιατί η αντίθεση αυτή "δεν μπορεί παρά να είναι ανταγωνιστική αντίθεση". Και σε όλους αυτούς τους επαναστάτες, που δικαιολογημένα αντέδρασαν στη θέση της ΣΑΚΕ ότι αυτή είναι αντίθεση μέσα στους κόλπους του λαού, οι καθοδηγητές της ΣΑΚΕ αφού πρώτα τους επιπλήττουν που δεν μελέτησαν **σοβαρά (!)** (υπογρ, δική της, το θαυμαστικό δικό μας για τους "θεωρητικούς" της ΣΑΚΕ) προσπαθούν να επιχειρηματολογήσουν τι είδους αντίθεση είναι αυτή.

Και κατ αρχήν εξηγούν γιατί η σοσιαλιστική κοινωνία " δεν έχει ανταγωνιστικές αντιθέσεις" παραθέτοντας πάλι το μοναδικό επιχείρημα που έχουν ότι δηλαδή αφού εξαλείφθηκαν οι εκμεταλλεύτριες τάξεις εξαλείφθηκαν και οι ανταγωνιστικές αντιθέσεις, που όπως είπαμε παραπάνω είναι και το μοναδικό επιχείρημα των χρουτσωφικών ρεβιζιονιστών.

Το ερώτημα όμως παραμένει: Τι είδους αντίθεση είναι αυτή με τους αντεπαναστάτες, γραφειοκράτες, σαμποταριστές κλπ (ας αφήσουμε την αντίθεση αστικής - προλεταριακής ιδεολογίας); Η ΣΑΚΕ άπαντά: "Η αντίθεση λοιπόν του σοσιαλισμού με τους αντεπαναστάτες είναι αντίθεση που τη ρίζα της ύπαρξής της δεν πρέπει να την αναζητούμε στο εσωτερικό της σοσιαλιστικής κοινωνίας, στη φύση του σοσιαλιστικού συστήματος αλλά στην ύπαρξη του ιμπεριαλιστικού περιγυρου. Με λίγα λόγια αντίθεση **υπάγεται στην ανταγωνιστική αντίθεση ιμπεριαλισμός - σοσιαλισμός**" (!!)" ("Οχτώβρης" Σεπτέμβρης 1981).

Να λοιπόν που η ΣΑΚΕ "ανακάλυψε" που πρέπει να αναζητούμε τη ρίζα της ύπαρξης των αντεπαναστατών. Υπάγεται μας λέει στην ανταγωνιστική αντίθεση ιμπεριαλισμός - σοσιαλισμός, είναι δηλαδή εξωτερική ανταγωνιστική αντίθεση. Ενώ στην μπροσούρα της μας τη χαρακτήριζε μη ανταγωνιστική αντίθεση και τώρα που δεν μπορεί να αρνηθεί τον ανταγωνιστικό της χαρακτήρα μας τη χαρακτηρίζει εξωτερική (!!).

Για να φανεί καθαρά ότι η ΣΑΚΕ στη μπροσούρα της τη θεωρεί εσωτερική μη ανταγωνιστική παραθέτουμε άλλο ένα απόσπασμα. Αφού αναφέρει ότι διεξάγεται ταξική πάλη με τα υπολείμματα των "καπιταλιστικών επιβιώσεων στη συνείδηση των ανθρώπων και πάλι ενάντια στους κλέφτες, τους απατεώνες και τους διασπαθιστές της λαϊκής περιουσίας κλπ. κλπ." καταλήγει: "Να λοιπόν που η ταξική πάλη δεν διεξάγεται μόνο ανάμεσα σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενους ... αλλά με διάφορες μορφές διεξάγεται και όταν δεν υπάρχουν ανταγωνιστικές τάξεις **για το ξεπέρασμα μη ανταγωνιστικών αντιθέσεων**" (υπογρ. δική μας) (σελ. 45 της ίδιας μπροσούρας).

Βέβαια το πρόβλημα δεν είναι που η ΣΑΚΕ δεν κάνει καμιά αυτοκριτική για την διαφορετική ως τώρα τοποθέτηση αλλά αυτό που αξίζει να σημειώσουμε είναι το παραπέρα προχώρημά της στην αγκαλιά των χρουτσωφικών ρεβιζιονιστών. Αν η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ έκανε μερικούς μήνες για να αρνηθεί την ύπαρξη των εσωτερικών εχθρών, οι χρουτσωφικοί ρεβιζιονιστές εδώ και χρόνια "απολυτοποιούν" την πάλη ενάντια στον εξωτερικό εχθρό αρνούμενοι έτσι την ύπαρξη εσωτερικών εχθρών και κατά συνέπεια εσωτερικών ανταγωνιστικών αντιθέσεων στο σοσιαλισμό.

Ενάντια όμως στη θέση των χρουτσωφικών ρεβιζιονιστών και της ΣΑΚΕ "το Κόμμα Εργασίας Αλβανίας αντιτιθέμενο στη μεροληψία όσο αφορά τη διεξαγωγή της πάλης των τάξεων στο σοσιαλισμό, επικυρώνει τη θέση, ότι ύστερα από την εξάλειψη των

εκμεταλλευτριών τάξεων, η πάλη των τάξεων στρέφεται όχι μονάχα ενάντια στον εξωτερικό εχθρό, όπως την απολυτοποιούν οι ρεβιζιονιστές, αλλά και ενάντια στον εσωτερικό εχθρό ο οποίος δεν πρέπει να λησμονηθεί, έστω και όταν πρόκειται για τα υπολείμματα των εκμεταλλευτριών τάξεων που ανατράπηκαν ή για τους νέους εχθρούς" ("Επανάσταση" Δεκέμβρης 1983).

Και πρέπει να το ξανατονίσουμε ότι οι ανταγωνιστικές αντιθέσεις σίγουρα, όπως η ΣΑΚΕ θέλει να το παρουσιάζει, "δεν είναι στη φύση του σοσιαλιστικού συστήματος" αλλά **είναι** σίγουρα στο εσωτερικό της σοσιαλιστικής κοινωνίας "σαν προϊόν της παλιάς αστικής κοινωνίας".

Όπως έλεγε ο Λένιν, ο σοσιαλισμός "δεν μπορεί να είναι απόλυτα ώριμος από οικονομική άποψη, δεν μπορεί να είναι εντελώς απαλλαγμένος από τις παραδόσεις ή τα υπολείμματα του καπιταλισμού". Και αν όμως για τα υπολείμματα των εκμεταλλευτριών τάξεων είναι φανερό ότι είναι προϊόντα της παλιάς αστικής κοινωνίας, το ίδιο ισχύει και για τους νέους ταξικούς εχθρούς.

Όπως αναφέρει ο σύντροφος Ενβέρ Χότζια στο 7ο συνέδριο του ΚΕΑ "στη σοσιαλιστική κοινωνία υπάρχει ο κίνδυνος του εκφυλισμού ξεχωριστών ανθρώπων, της γέννησης νέων αστικών στοιχείων, της μετατροπής τους σε αντεπαναστάτες. Όπως μας διδάσκει ο μαρξισμός - λενινισμός, αυτό συμβαίνει όχι μόνο γιατί η νέα σοσιαλιστική κοινωνία διατηρεί ακόμα παραδόσεις, συνήθειες, τρόπους συμπεριφοράς και αντιλήψεις του τρόπου διαβίωσης της αστικής κοινωνίας, από την οποία βγήκε, αλλά και εξ αιτίας μερικών οικονομικών και κοινωνικών συνθηκών που στην μεταβατική περίοδο υπάρχουν σε αυτή την κοινωνία" (Ε. Χότζια, Έκθεση στο 7ο συνέδριο του ΚΕΑ, σελ. 139- 140).

Οι θέσεις του Κόμματος Εργασίας Αλβανίας και της ΣΑΚΕ απέχουν όσο η γη από τον ουρανό. Όσο ακριβώς απέχουν οι μαρξιστικές - λενινιστικές θέσεις του ΚΕΑ από αυτές των χρουτσωφικών ρεβιζιονιστών. Οι θέσεις του ΚΕΑ είναι επαναστατικές μαρξιστικές - λενινιστικές ενώ των χρουτσωφικών ρεβιζιονιστών και της ΣΑΚΕ είναι αντεπαναστατικές ρεβιζιονιστικές.

6. Καμώνεται η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ ότι υπερασπίζει το Κόμμα Εργασίας Αλβανίας και το συγκεκριμένο σοσιαλισμό που οικοδομείται σήμερα στην Αλβανία. Όπως φάνηκε όμως η ΣΑΚΕ υποκρίνεται για να εξαπατήσει τους κομμουνιστές. Όταν όμως αρνείται τους γενικούς νόμους του σοσιαλισμού, αρνείται τις γενικές Αρχές που με βάση αυτές το Κόμμα Εργασίας Αλβανίας καθοδηγεί την αλβανική εργατική τάξη και τον αλβανικό λαό για την πλέρια οικοδόμηση του σοσιαλισμού είναι φανερό ότι θεωρεί λαθεμένη την μεγαλειώδη πορεία της επανάστασης στην Αλβανία. Γιατί χωρίς τη γνώση αυτών των νόμων και τη πιστή εφαρμογή τους δεν μπορεί να οικοδομηθεί σοσιαλισμός.

Η οπορτουνιστική καθοδήγηση της ΣΑΚΕ βέβαια δεν έχει φθάσει να το προπαγανδίσει αυτό ανοιχτά. Προσπαθεί ύπουλα και καλυμμένα να περάσει στους κομμουνιστές, σε κοινό μέτωπο φυσικά με τους σύγχρονους ρεβιζιονιστές όλων των αποχρώσεων, την **αμφιβολία** για τον μαρξιστικό - λενινιστικό επαναστατικό ρόλο του ΚΕΑ και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού στην Αλβανία.

Τόσο με την πολεμική που διεξάγει ανοιχτά για τα δήθεν "λάθη" του ΚΕΑ ενάντια στο μαοϊσμό, για τα δήθεν "λάθη" του σχετικά με τις σχέσεις ανάμεσα στα μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα, για τη δήθεν "λαθεμένη" εξωτερική πολιτική της ΛΣΔ Αλβανίας όσο και σε μια σειρά άλλα ζητήματα που δεν **τολμάει** να προπαγανδίσει ανοιχτά, όπως και αυτό που εξετάσαμε των αντιθέσεων στη σοσιαλιστική κοινωνία δείχνουν ότι η "υπεράσπιση" της ΛΣΔ Αλβανίας γενικά και αόριστα είναι η μάσκα για περάσει εύκολα η ΣΑΚΕ τις αντιαλβανικές - αντιμαρξιστικές της απόψεις.

Φοβάται η οπορτουνιστική καθοδήγηση της ΣΑΚΕ την αντιπαράθεση των δικών της ρεβιζιονιστικών απόψεων με αυτών του Κόμματος Εργασίας Αλβανίας. Γι αυτό επί 3 ολόκληρα χρόνια δεν δημοσίευε τις ώρες εκπομπών του Ρ. Σ. Τιράνων και μόνο κάτω από την πίεση τη δική μας το κάνει πότε - πότε. Γι αυτό και ποτέ στην εφημερίδα της δεν είδαμε ποτέ ένα θεωρητικό κείμενο του ΚΕΑ που να αναφέρεται στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού. Γι αυτό και δεν δημοσίευσε τα κείμενα των συντρόφων που αποχώρησαν πέρυσι στη Θεσσαλονίκη απο τις γραμμές της παρά το ότι το είχε υποσχεθεί. Γι αυτό και δεν απαντάει στην κριτική μας γιατί καταλαβαίνει πολύ καλά την αδυναμία της.

Αν θέλουμε όμως να βρούμε τις ρίζες όλης αυτής της αντιμαρξιστικής-αντιαλβανικής κατεύθυνσης της ΣΑΚΕ θα πρέπει να πάμε πίσω στην Α' συνδιάσκεψή της (Μάρτης 1979). Ήταν τότε που κάποιοι "θεωρητικοί" πέρασαν αυτές τις ρεβιζιονιστικές απόψεις στη συνδιάσκεψη και σύνταξαν εκείνο το χυδαίο αντιμαρξιστικό - αντιαλβανικό λιβελογράφημα και τότειλαν στο Κόμμα Εργασίας Αλβανίας συνιστώντάς του να κάνει την αυτοκριτική του (!!!). Ήταν τότε που η ΣΑΚΕ σαν η μοναδική οργάνωση σε ολόκληρο το μαρξιστικό - λενινιστικό κίνημα είδε τα "λάθη" του ΚΕΑ στην πάλη ενάντια, στο μαοϊκό ρεβιζιονισμό, ήταν η πρώτη που "συμβούλευε" το ΚΕΑ και τα Μ - Λ Κόμματα να ακολουθήσουν την περιβόητη ρεβιζιονιστική "ανοιχτή πολεμική" σαν κανόνα που πρέπει να διέπει τις σχέσεις τους (και μοναδική μέχρι σήμερα παρ'ότι διαστρεβλώνοντας θέσεις αδελφών κομμάτων προσπαθεί να βρει υποστηρικτές, τους βρίσκει όμως μόνο στους ευρωκομμουνιστές-ρεβιζιονιστές, ήταν η πρώτη που "διόρθωνε" την επαναστατική εξωτερική πολιτική της ΛΣΔ Αλβανίας κλπ κλπ. (!!!). Φανταστείτε λοιπόν 10 φοιτητές στη Θεσσαλονίκη να καθοδηγούν το Κόμμα Εργασίας Αλβανίας και ολόκληρο το διεθνές κομμουνιστικό μαρξιστικό - λενινιστικό κίνημα (!!!).

Μας το λένε και οι ίδιοι με ... σεμνότητα βέβαια: "Σε σύγκριση με πολλά μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα, με μακρόχρονη δράση και πλούσια πείρα, που δεν εννοούν να προχωρήσουν σε βάθος την κριτική του κινέζικου ρεβιζιονισμού και που οι ρίζες του βρίσκονται στο έργο του Μάο ΤσεΤούνγκ, η οργάνωσή μας με την καθοδήγηση του Κ.Ο. στάθηκε σε αξιοζήλευτο ύψος, **η στάση μας είναι πρότυπο για τους μαρξιστές λενινιστές όλου του κόσμου**. Πέρα για πέρα δίκαια λοιπόν και δίχως ίχνος επανάπαυσης και κομπορρημοσύνης **δικαιούμαστε να καμαρώνουμε για τη στάση μας αυτή**" (!!!) (όλες οι υπογρ. δικές μας) (Υλικά 1ης συνδιάσκεψης, σελ. 6).

Αυτή βέβαια η συνδιάσκεψη είναι "ιστορική" και για άλλο λόγο. Σε αυτή οι "θεωρητικοί" της ΣΑΚΕ εκτίμησαν την κατάσταση στην Ελλάδα "επαναστατική" (!) και καλούσαν το προλεταριάτο με σύνθημα "κάτω η αστική νομιμότητα" (!). Επίσης τότε απόκλειαν κάθε μορφή συνεργασίας με τους ρεβιζιονιστές κάθε απόχρωσης ακόμα και με τους μαοϊκούς (!).

Θυμίζουμε όλα αυτά τα δυσάρεστα στους καθοδηγητές της ΣΑΚΕ (για μη τους τρώμε και το δίκαιο, μετά μερικά χρόνια κατάλαβαν ότι η κατάσταση δεν ήταν ...επαναστατική (!)) μόνο και μόνο για να δούνε οι κομμουνιστές την πορεία των "θεωρητικών" της ΣΑΚΕ.

Και όπως είπαμε για τις άλλες θέσεις έκαναν αργότερα αυτοκριτική. Η αντιμαρξιστική - αντιαλβανική όμως στροφή της ΣΑΚΕ είχε γίνει και μάλιστα στην πορεία αναπτύχθηκε παραπέρα. Είναι η υιοθέτηση των χρουτσωφικών απόψεων για τις ανταγωνιστικές αντιθέσεις και την ταξική πάλη στο σοσιαλισμό που έκαναν πλέον τη ΣΑΚΕ να απορρίψει ολοκληρωτικά την οικοδόμηση του σοσιαλισμού στην Αλβανία,

Αυτές οι θέσεις αναπτύχθηκαν στην μπροσούρα που αναφέραμε "Ο μαοϊσμός αντεπαναστατική θεωρία και πραχτική" (Ιούνης 1981). Εδώ οι καθοδηγητές της ΣΑΚΕ αποβάλλοντας κάθε ίχνος σοβαρότητας "εξηγούν" στο Κόμμα Εργασίας Αλβανίας και στον σύντροφο Ενβέρ Χότζια ποιούς πρέπει να θεωρεί φίλους και ποιούς ταξικούς εχθρούς. Τα σχόλια τα δικά μας περιττεύουν.

Θα θέλαμε μόνο να υπογραμμίσουμε τούτο: Αν το ΚΕΑ με επικεφαλής τον σύντροφο Ενβέρ Χότζια ακολουθούσε τις αντεπαναστατικές απόψεις των χρουτσωφικών ρεβιζιονιστών, οι οποίες είναι και απόψεις της ΣΑΚΕ, που αρνούνται τις ανταγωνιστικές αντιθέσεις στο σοσιαλισμό, αυτό θα οδηγούσε **αναπόφευκτα** στην ανατροπή της δικτατορίας του προλεταριάτου και στην παλινόρθωση του καπιταλισμού στην Αλβανία.

Κι αν περίμενε κανένας η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ να δει το ρεβιζιονιστικό δρόμο που μπήκε και να κάνει την αυτοκριτική της, η Β' συνδιάσκεψη τον Απρίλη του 82 τον διέψευσε ολοκληρωτικά. Οι καθοδηγητές της ΣΑΚΕ όχι μόνο εξαπολύουν νέα επίθεση ενάντια στο Κόμμα Εργασίας Αλβανίας αλλά το κριτικάρουν κιάλας γιατί δεν τους κάλεσε στην Αλβανία (!). Δεν μπορεί να πει κανένας τίποτα και δω τα σχόλιά μας περιττεύουν.

Είναι καιρός να δουν όσοι κομμουνιστές επηρεάζονται από τη ΣΑΚΕ τον ρεβιζιονιστικό - αντιαλβανικό κατήφορο της ΣΑΚΕ και να τον καταδικάσουν απερίφραστα, Εμείς μονάχα ένα πράγμα έχουμε ακόμα να τονίσουμε: Για το Κόμμα Εργασίας Αλβανίας με επικεφαλής τον επιφανή μαρξιστή - λενινιστή σύντροφο Ενβέρ Χότζια, για όλα τα μαρξιστικά -Λενινιστικά κόμματα και για την οργάνωση μας "το παράδειγμα της Αλβανίας είναι μια νέα πείρα στην ιστορία της δικτατορίας του προλεταριάτου και αποτελεί μια αξιόλογη συμβολή στη θεωρία και στην πράξη του σοσιαλισμού και του μαρξισμού - λενινισμού" (Ενβέρ Χότζια, Έκθεση στο 8ο συνέδριο του ΚΕΑ, σελ. 76, Αθήνα 1981).

Αναρτήθηκε από Εφημερίδα Ανασύνταξη στις [2:49 AM 0 σχόλια](#)
[Email This BlogThis!](#) [Share to Twitter](#) [Share to Facebook](#) [Share to Google Buzz](#)
Ετικέτες [ΣΑΚΕ](#), [Φύλλο 1984-1](#)

Friday, June 05, 2009

Η αντιμαρξιστική-αντιαλβανική γραμμή των ηγετών της ΣΑΚΕ – μέρος Β΄

μέρος Α΄

[Μπροσούρα - Έκδοση Επανάσταση]

Οι σχέσεις ανάμεσα στα μαρξιστικά- λενινιστικά κόμματα και ο διασπαστικός ρόλος της ΣΑΚΕ

Η "ανοιχτή κριτική" που θα πρέπει δήθεν να εφαρμόζεται σαν κανόνας στις σχέσεις μεταξύ των μαρξιστικών - λενινιστικών κομμάτων, είναι το δεύτερο σημαντικό ζήτημα που θίγει η ομορτυνιστική καθοδήγηση της ΣΑΚΕ στην αντιμαρξιστική - αντιαλβανική επιστολή της (Μάρτης 1979) στο Κόμμα Εργασίας Αλβανίας.

Στη σελίδα 7 του γράμματος αναφέρεται: "Μέσα στους μαρξιστικούς - λενινιστικούς κανόνες στις σχέσεις ανάμεσα στα κομμουνιστικά κόμματα και οργανώσεις υπάγεται και ο κανόνας της ανοιχτής συντροφικής κριτικής μέσα από τον κομματικό τύπο του ενός στο άλλο". Και επειδή, όπως είναι γνωστό, το Κόμμα Εργασίας Αλβανίας και τα μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα απορρίπτουν σαν φιλελεύθερη, και διασπαστική αυτή τη θέση, η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ την εφαρμόζει μόνη της, επιτιθέμενη μέσω της εφημερίδας της στο Κόμμα Εργασίας Αλβανίας και σ' άλλα μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα και επί πλέον απαιτεί να την ακολουθήσει και το μαρξιστικό - λενινιστικό κίνημα. Έτσι κάθε 4 - 5 φύλλα, στην εφημερίδα της, κριτικάρει με "αξιοθαύμαστη" υπομονή το λαθεμένο δρόμο που δήθεν ακολουθεί το μαρξιστικό - λενινιστικό κίνημα, εγκαλώντας τα κόμματα να υιοθετήσουν την ανοιχτή κριτική μέσω του τύπου.

Για το Κόμμα Εργασίας Αλβανίας όμως μια τέτοια θέση στρέφεται ανοιχτά ενάντια στην ενότητα του μαρξιστικού - λενινιστικού κινήματος, σπάει την απαραίτητη πειθαρχία, βοηθάει αντικειμενικά τον ταξικό εχθρό.

"Το ανέμισμα μπροστά στον εχθρό των διαφωνιών ανάμεσα στα αδελφό κόμματα δε μπορούν να θεωρηθούν σαν μια σοβαρή και μαρξιστική - λενινιστική συμπεριφορά" (Ιστορία του ΚΕΑ, τόμος 2ος, σελ. 84). Αντίθετα το ΚΕΑ και τα μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα εμμένουν "αυστηρά στις μαρξιστικές - λενινιστικές αρχές και κανόνες που εφαρμόζονται ανάμεσα στα πραγματικά κομμουνιστικά κόμματα". Οι "τέτοιοι κανόνες, όπως διαβουλεύσεις και αμοιβαίες συντροφικές διευκρινήσεις, είναι απόλυτα απαραίτητοι, γιατί αυτοί οι μαρξιστικοί - λενινιστικοί κανόνες διατηρούν την καθαρή φιλία, υπερασπίζουν την καθαρότητα της επιστημονικής μας θεωρίας, το μαρξισμό - λενινισμό, ενισχύουν την επανάσταση και τον αγώνα των λαών". "Στους μαρξιστικούς - λενινιστικούς κανόνες, που ρυθμίζουν τις σχέσεις ανάμεσα στα κομμουνιστικά κόμματα υπάρχει και ο κανόνας της σωστής και αμοιβαίας επικοινωνιακής κριτικής αρχών για τα λάθη που διαπιστώνονται στη γραμμή και τη δράση του ενός ή του άλλου κόμματος" (Επιστολή της ΚΕ του Κόμματος Εργασίας Αλβανίας προς την ΚΕ του ΚΚ Κίνας. σελ. 26).

Η ΠΕΙΡΑ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Οι καθοδηγητές της ΣΑΚΕ για να επιχειρηματολογήσουν την ρεβιζιονιστική τους θέση της "ανοιχτής κριτικής", που είναι θέση των ευρω-κομμουνιστών ρεβιζιονιστών, είναι υποχρεωμένοι να διαστρεβλώσουν τις θέσεις και τη δράση του κομμουνιστικού κόμματος των μπολσεβίκων του Λένιν και του Στάλιν. Αφού αναφέρονται στην τακτική του Λένιν στην περίοδο 1903-1919 προχωρούν και παραπέρα: "την τακτική της κριτικής, μέσα από τον κομματικό τύπο, δεν την εφάρμοσε το μπολσεβίκικο κόμμα μόνο στην περίοδο πριν τη δημιουργία της ΙΙ Κομμουνιστικής Διεθνούς **αλλά και σ όλη την περίοδο της ύπαρξης της και ακόμα και μετά τη μπολσεβικοποίηση των κομμουνιστικών κομμάτων**" (υπογρ. δική μας, σελ. 7 του γράμματος)

Πιο χονδροειδής διαστρέβλωση των διδαγμάτων του Λένιν για το κόμμα νέου τύπου και τις αρχές του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού που αυτός θεμελίωσε δε μπορεί να υπάρξει. Γιατί είναι ακριβώς ο Λένιν που συνέτριψε τις φιλελεύθερες αυτές θέσεις της ΙΙ Διεθνούς, τόσο στη Ρωσία με την ίδρυση του Κ Κ Μπολσεβίκων όσο και στο διεθνή χώρο έμπραχτα με την ίδρυση της ΙΙΙ Κομμουνιστικής Διεθνούς. Ήταν ο Λένιν που διακήρυξε ότι στην περίοδο της προλεταριακής επανάστασης χωρίς σιδερένια πειθαρχία δε μπορεί ούτε και να γίνει λόγος για επανάσταση. Και πολύ συγκεκριμένα κατάγγειλε αυτές τις εκδηλώσεις (για "ανοιχτή κριτική") τόσο στο δεύτερο συνέδριο της Διεθνούς όσο και στο τρίτο: "εμείς βρισκόμαστε εδώ σαν μέλη της Κομμουνιστικής Διεθνούς και απαιτούμε από εκείνους που ανήκουν στην Κομμουνιστική Διεθνή την τήρηση της πειθαρχίας". Και παρακάτω το τρίτο συνέδριο τόνιζε: "Η χαλάρωση ή η διάσπαση του κοινού ενιαίου μετώπου αποτελεί τη χειρότερη παραβίαση της πειθαρχίας και το χειρότερο λάθος στον επαναστατικό αγώνα. Ανώτατο χρέος κάθε μέλους του κόμματος είναι να υπερασπίζει το κομμουνιστικό κόμμα και κατά πρώτο λόγο την Κομμουνιστική Διεθνή απ όλους τους εχθρούς του κομμουνισμού. Όποιος το ξεχνά αυτό ή ακόμα επιτίθεται ενάντια στο κόμμα ή στην Κομμουνιστική Διεθνή πρέπει να θεωρείται εχθρός του κόμματος" (υπογρ. δική μας. Ιστορία της ΙΙΙης Διεθνούς, σελ. 140 - 141, Εκδόσεις "Σύγχρονη Εποχή").

Αυτό λοιπόν που διδάσκει ο Λένιν και η Τρίτη Διεθνής είναι ότι την καθοδήγηση της ΣΑΚΕ που επιτίθεται δημόσια ενάντια στο ΚΕΑ και το μαρξιστικό - λενινιστικό κίνημα πρέπει να τη θεωρούμε εχθρό του μαρξιστικού - λενινιστικού κινήματος.

Η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ δεν περιορίζεται μόνο στο Λένιν αλλά διαστρεβλώνει και το Στάλιν. Αναφέρει: "δηλαδή το μπολσεβίκικο κόμμα με επικεφαλής το Στάλιν δεν αρκούσαν απλά και μόνο στις διαβουλεύσεις, στις αμοιβαίες συντροφικές παρατηρήσεις και στη συντροφική κριτική των κομμουνιστικών κομμάτων, όπως ενεργείτε εσείς σύντροφοι, αλλά έβγαζε αυτή την κριτική στο φως της δημοσιότητας που την γνωρίζουν έτσι οι κομμουνιστές και όλοι οι λαοί του κόσμου".(σελ. 7 του γράμματος).

Δε μπορεί βέβαια να θεωρηθεί ούτε στο ελάχιστο σοβαρός, όποιος ισχυρίζεται, όπως οι οπορτουνιστές της ΣΑΚΕ, ότι ο Ι.Β. Στάλιν παραβίαζε το καταστατικό της ΙΙΙ Διεθνούς και ασκούσε κριτική στα αδελφά κόμματα μέσω του τύπου!!! Αλλά αν τον καιρό της Διεθνούς είναι φανερό ότι κάτι τέτοιο απαγορεύονται αυστηρά από το καταστατικό της και μετά τη διάλυση της το 1943 και μέχρι το θάνατο του Στάλιν το 1953 τα κομμουνιστικά κόμματα έλυναν τις όποιες διαφωνίες τους με τον κανόνα των εσωτερικών συζητήσεων.

Είναι γνωστό το πως λύθηκαν οι διαφωνίες ανάμεσα στο ΚΕΑ και το ΚΚΕ του Ν. Ζαχαριάδη σε 3μερή συνάντηση στη Μόσχα με το Στάλιν (κοίτα Ενβέρ Χότζα, "Με το Στάλιν αναμνήσεις" το ίδιο και στο "Δυο φίλοι λαοί") Είναι γνωστό ότι ο Στάλιν σε καμιά περίπτωση δεν άσκησε κριτική στους τιτοϊκούς ρεβιζιονιστές παρά μόνο όταν τους κατάγγειλε ανοιχτά.

Την ίδια αρχή εφάρμοσε το ΚΕΑ και στην περίοδο της πάλης με τους χρουτσωφικούς ρεβιζιονιστές και αργότερα με τους μαοϊκούς ρεβιζιονιστές: "Η κεντρική Επιτροπή του Κόμματος Εργασίας Αλβανίας, σε όλο το διάστημα προσπάθησε να λύσει αυτές τις διαφωνίες σε μαρξιστικό - λενινιστικό δρόμο, με διαβουλεύσεις και αμοιβαίες συντροφικές διευκρινίσεις, και να μη δώσει ποτέ σε αυτές δημοσιότητα" (Επιστολή της ΚΕ του ΚΕΑ προς την ΚΕ του ΚΚ Κίνας, σελ. 25).

Συμπερασματικά έχουμε να πούμε, ότι η ταύτιση της ΣΑΚΕ με τον Καρίγιο και τον Μπερλίγκουερ στο ζήτημα αυτό την αναγκάζει όχι μόνο να επιτίθεται ενάντια στο ΚΕΑ και το μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα αλλά και να διαστρεβλώνει με πρωτοφανή και χονδροειδή τρόπο τις λενινιστικές-σταλινικές θέσεις;

ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ

Ενάντια λοιπόν στα διδάγματα Λένιν - Στάλιν και στην πείρα του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος από το 1919 μέχρι σήμερα οι οπορτουνιστές της ΣΑΚΕ με μικροαστική θρασύτητα απευθυνόμενοι στο ΚΕΑ και στο σύντροφο Ενβέρ Χότζα καταλήγουν: "Άρα σύντροφοι, δεν ενεργείτε σύμφωνα με τα διδάγματα των Μαρξ - Ενγκελς - Λένιν - Στάλιν και διαπράττετε ση μαντικό λάθος που φρενάρει την ανάπτυξη και το δυνάμωμα του παγκόσμιου μαρξιστικού - λενινιστικού κινήματος. Αναλογιστείτε τις ευθύνες σας. Καλείστε να βαθύνετε στην κριτική μας αυτή και να την πάτε μέχρι τέλους, με σκοπό την πλήρη εξάλειψη των λαθών σας" (σελ. 8 του γράμματος).

Εδώ πλέον καλείται από τα ίδια τα πράγματα ο κάθε οπαδός της ΣΑΚΕ να αναλογιστεί πραγματικά τις ευθύνες του: Ή με την αντιμαρξιστική - αναλβανική αυτή τοποθέτηση των μικροαστών οπορτουνιστών ηγετών της ΣΑΚΕ ή με το μαρξισμό - λενινισμό και το Κόμμα Εργασίας Αλβανίας και το διεθνές μαρξιστικό - λενινιστικό κίνημα. Μέσος δρόμος δεν υπάρχει.

Για τη συμβολή του ΚΕΑ και το σύντροφο Ενβέρ Χότζα στην ανάπτυξη και το δυνάμωμα του μαρξιστικού - λενινιστικού κινήματος δεν είναι ανάγκη να επιχειρηματολογήσουμε εμείς. Είναι ανάγκη όμως να δει ο καθένας που οδηγούν οι διαφορετικές απόψεις απ αυτές του ΚΕΑ και τις συνέπειες τους στην πράξη: οδηγούν κατευθείαν στην πολεμική και το διασπαστικό ρόλο στο μαρξιστικό - λενινιστικό κίνημα. Υιοθετώντας τη ρεβιζιονιστική - διασπαστική θέση της "ανοιχτής κριτικής" και εφαρμόζοντας την στην πράξη, οι οπορτουνιστές καθοδηγητές της ΣΑΚΕ συντάσσονται αντικειμενικά ο ένα μέτωπο με την αστική τάξη και το ρεβιζιονισμό. Με τις κριτικές - επιθέσεις τους από την εφημερίδα τους "Οχτώβρης" στο Κόμμα Εργασίας Αλβανίας και σ άλλα αδελφά κόμματα δεν κάνουν τίποτα άλλο παρά να επιτίθενται στο σοσιαλισμό που οικοδομείται στην Αλβανία και στην ενότητα του διεθνούς μαρξιστικού - λενινιστικού κινήματος.

Η «αυτοτελής επαλήθευση» μάσκα αμφισβήτησης της γραμμής του ΚΕΑ και επίθεσης στα μαρξιστικά- λενινιστικά κόμματα

Είδαμε στα προηγούμενα φύλλα τα δυο κυριότερα ζητήματα στα οποία η μικροαστική ηγεσία της ΣΑΚΕ, διαστρεβλώνοντας τις μαρξιστικές -λενινιστικές θέσεις, βγήκε σε πολεμική ενάντια στο Κόμμα Εργασίας Αλβανίας και στο διεθνές μαρξιστικό - λενινιστικό κίνημα. Λέμε τα δυο κυριότερα, γιατί αυτά έβγαλε στη δημοσιότητα στον "Οχτώβρη" (Νοέμβρης 1980).

Για το αντιμαρξιστικό - αντιαλβανικό περιεχόμενο αυτών των θέσεων έχουμε βέβαια τοποθετηθεί. Είναι ανάγκη όμως τώρα να δούμε τις παραπέρα συνέπειες αυτών των θέσεων και πως η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ με αυτή την αφετηρία κλιμάκωσε την επίθεσή της τόσο ενάντια στο ΚΕΑ όσο και ενάντια στα αδελφά μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα ΕΗ

Το συμπέρασμα που η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ κατέληξε στην Α' Συνδιάσκεψη το 1979 (κάτω από την πίεση των μαοϊκών ρεβιζιονιστών και της αστικής τάξης γενικά) και που 6 χρόνια από τότε, προσπαθεί απελπισμένα να συγκαλύψει, διατυπώνεται καθαρά στο γράμμα της — λιβελογράφημα στο ΚΕΑ: "Στο βαθμό λοιπόν, που δε θα κάνετε αυτοκριτική, έστω και ύστερα από τη συντροφική κριτική μας θα βαδίζετε ένα επικίνδυνο δρόμο" (υπογρ. δική μας, σελ. 12 του γράμματος). Το γεγονός ότι αυτή ήταν και η θέση των μαοϊκών ρεβιζιονιστών ανάγκασε την ηγεσία της ΣΑΚΕ να το αποκρύψει. Ως τότε βέβαια θα καλύπτεται, είναι άλλο ζήτημα.

Πώς όμως εξηγείται, ότι απ όλα τα μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα και μάλιστα με μεγάλη πείρα και ωριμότητα, κανένα άλλο δε διαπίστωσε τέτοια λάθη, αλλά αντίθετα πάλευαν και παλεύουν σ' ένα κοινό μέτωπο με το ΚΕΑ; Οι ομορτιστές της ΣΑΚΕ συνεχίζοντας να αντιγράφουν τις προβοκάτσιες των μαοϊκών συμπεραίνουν: "Εκείνο που σημαδεύει το διεθνές μαρξιστικό - λενινιστικό κίνημα είναι ότι πολλά κόμματα αρκούνται στην απλή αντιγραφή των τελευταίων αποφάσεων σας" (σελ. 5 του γράμματος). Και μόνο από αυτές τις τοποθετήσεις της, η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ εντάσσεται στο στρατόπεδο των εχθρών του μαρξισμού - λενινισμού και του διεθνούς μαρξιστικού - λενινιστικού κινήματος.

Με την πλατφόρμα της Α' Συνδιάσκεψης η ΣΑΚΕ, σύμφωνα με την εκτίμηση μας, αποτελεί ένα από τα ρεύματα της αμφισβήτησης του μαρξισμού- λενινισμού που φούντωσε στην εποχή εκείνη, και ειδικότερα των μόνων συνεπών και δραστήριων υπερασπιστών του, του Κόμματος Εργασίας Αλβανίας και των αδελφών μαρξιστικών - λενινιστικών κομμάτων. Για να αντιληφθεί ο αναγνώστης τη μικροαστική τους κενότητα αλλά ταυτόχρονα και θρασύτητα θα αναφέρουμε τη δική τους εκτίμηση για τη στάση τους αυτή: "Η οργάνωση μας με την καθοδήγηση του Κ.Ο. στάθηκε σε αξιοζήλευτο ύψος, η στάση μας είναι πρότυπο για τους μαρξιστές - λενινιστές όλου του κόσμου. Πέρα για πέρα δίκαια λοιπόν και δίχως ίχνος επανάπαυσης και κομπορημοσύνης δικαιούμαστε να καμαρώνουμε για τη στάση μας αυτή" (Υλικά της Α' Συνδιάσκεψης, σελ. 6).

ΠΩΣ Η ΣΑΚΕ "ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ" ΤΟ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΟ - ΛΕΝΙΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΠΟ ΤΟ "ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΜΟ"

Δεν αρκέστηκαν όμως μονάχα να καμαρώνουν. Αφού τα μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα, όλου του κόσμου "παπαγάλιζαν", όπως λένε, τις θέσεις του ΚΕΑ, έπρεπε οι ηγέτες της ΣΑΚΕ να τα δια φωτίσουν για "τον επικίνδυνο δρόμο" του «ΚΕΑ και του συντρόφου Ενβέρ Χότζα». Έτσι αφού στον "Οχτώβρη" (Νοέμβρης 1980) δίνουν στη δημοσιότητα τις αντιμαρξιστικές τους θέσεις, ένα μήνα μετά, στον "Οχτώβρη" (Δεκέμβρης 1980), αναφερόμενοι στα αδελφά κόμματα θέτουν το πρόβλημα τους: "Πως θα εξασφαλιστεί το νεαρό Μ-Λ κίνημα από μια νέα ρεβιζιονιστική εκτροπή; Με ποιό τρόπο τα νεαρά τμήματα του παγκόσμιου Μ-Λ κινήματος δεν θα ξαναπέσουν στο λάθος να χειροκροτήσουν άκριτα μια νέα ρεβιζιονιστική γραμμή όπως αυτή των κινέζων τόσα χρόνια;" (υπογρ. δική τους).

Είναι γελοίο και θλιβερό ταυτόχρονα να υπάρχουν αγωνιστές που θεωρούν τον εαυτό τους με την πλευρά του ΚΕΑ και του μαρξιστικού - λενινιστικού κινήματος και να ανέχονται τέτοιες αστειότητες. Να τους εξαπατούν θρασύτατοι μικροαστοί, που και με μικροαστικά κριτήρια ακόμα δεν έχουν ίχνο σοβαρότητας.

Το Κόμμα Εργασίας Αλβανίας, το μόνο κόμμα που αντιστάθηκε στη λαίλαπα του ρεβιζιονισμού και επί 30 χρόνια, κάτω από σκληρές και δύσκολες συνθήκες διατηρεί τη δικτατορία του προλεταριάτου στην Αλβανία και διεξάγει με πλήρη επιτυχία έναν τιτάνιο αγώνα ενάντια στο σύγχρονο ρεβιζιονισμό όλων των αποχρώσεων δεν μπορούν καν να το αγγίξουν τέτοιου είδους προβοκάτσες σαν αυτές των οπορτουνιστών ηγετών της ΣΑΚΕ. Το ίδιο βέβαια συμβαίνει και για τέτοια κόμματα όπως το με την 80χρονη ιστορία ΚΚ Βραζιλίας, ΚΚ Καναδά (Μ-Λ), το Πορτογαλικό ΚΚ, κλπ. Ούτε παραπέρα είναι δυνατόν οι μικροαστικές φαντασιώσεις των ηγετών της ΣΑΚΕ να βρουν έδαφος στο ελληνικό κίνημα. Ο καιρός που οι θλιβεροί αυτοί μικροαστοί, με τη "φιλοαλβανική" τους μάσκα επέπλεαν, πέρασε. Η σιωπή από τη μεριά τους είναι χαρακτηριστική και εύγλωττη. Πώς για παράδειγμα να πειστεί κανένας με τέτοιες αντικομμουνιστικές προβοκάτσες, ότι τα μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα με τους πολύχρονους αγώνες και τις αναρίθμητες θυσίες δέχονται άκριτα κάποιες θέσεις; Ή ότι στο μαρξιστικό - λενινιστικό κίνημα οι σχέσεις μεταξύ των κομμάτων είναι σχέσεις "κόμματος πατέρα" και "κομμάτων παιδιών";

Αν δεχτεί κάποιος τέτοιες θέσεις, σημαίνει απλά, ότι δεν υπάρχει μαρξιστικό - λενινιστικό κίνημα. Το ζήτημα αυτό για το μαρξιστικό - λενινιστικό κίνημα είναι ξεκάθαρο. Σωστά επισημαίνει ο σύντροφος Ενβέρ Χότζα στο 7ο Συνέδριο του ΚΕΑ: "Το Κόμμα μας είναι της γνώμης ότι εμείς τα μαρξιστικά - λενινιστικά και

εργατικά κόμματα, κατανοώντας σωστά τον άλλοτε μεγάλο ρόλο της Κομιντέρν την εποχή του Λένιν και του Στάλιν έχουμε καθήκον να δυναμώνουμε και να σφυρηλατούμε συνεχώς τη στενή συνεργασία. Φυσικά χωρίς να εξαρτούνται και να παίρνουν διαταγές από το ένα ή το άλλο. Σα διεθνιστές κομμουνιστές είναι ανάγκη να ανταλλάσσουμε την πείρα ανάμεσά μας και, στις συνθήκες κάθε χώρας, ο καθένας να δράει με βάση το μαρξισμό - λενινισμό" (υπογραμμίζεις δικές μας. Έκθεση στο 7ο Συνέδριο του ΚΕΑ, σελ. 313).

Οι μικροαστικές φιλοδοξίες των οπορτουνιστών ηγετών της ΣΑΚΕ που παρουσιάζονται σαν "σωτήρες" του μαρξιστικού - λενινιστικού κινήματος πρέπει να καταδικαστούν. Όπως ακριβώς το ΚΕΑ και το μαρξιστικό - λενινιστικό κίνημα έμπραχτα έχει απορρίψει και καταδικάσει αυτές τις απόψεις και τους αφήνει να καμαρώνουν μόνοι τους.

ΟΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΕΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

Θα 'ταν παράλειψη αν δεν αναφέρουμε την επίθεση των ηγετών της ΣΑΚΕ στα μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα και για τα ζητήματα που επιτέθηκαν στο Κόμμα Εργασίας Αλβανίας και στο σύντροφο Ενβέρ Χότζα.

Στον "Οχτώβρη" (Δεκέμβρης 1980) γράφουν: "Όταν αναφερόμαστε στη στάση του ΚΕΑ απέναντι στο μαοϊκό ρεβιζιονισμό και στην ταχτική απέναντι στα Μ - Λ κόμματα δε μας περνά καθόλου από το μυαλό να απαλλάξουμε τα τελευταία απ' τις ευθύνες τους που είναι κι αυτώνών μεγάλες". "Και τα αδελφά κόμματα ευθύνονται για την κατάσταση αυτή που δημιουργήθηκε στο Μ - Λ κίνημα σιωπώντας απέναντι στο μαοϊσμό είτε γιατί δε λειτούργησε η επαγρύπνηση και η διορατικότητα είτε γιατί στενοκέφαλα εγκρίνουν τη λαθεμένη ταχτική της σιωπής και των "εσωτερικών διαβουλεύσεων".

Ένα από τα δυο μπορεί να περάσει από το μυαλό του αναγνώστη. Ή ότι έχουν δίκιο οι ηγέτες της ΣΑΚΕ να καμαρώνουν που "βάζουν στη θέση τους" αυτούς τους «στενοκέφαλους» που τους λείπει δήθεν η επαγρύπνηση και η διορατικότητα ή ότι έχουμε να κάνουμε με προβοκάτορες μεγάλης ολκής. Κατά τη γνώμη μας πρόκειται χωρίς άλλο για το δεύτερο. Και η παραπέρα πορεία τους το αποδεικνύει. Έτσι επειδή το ΚΕΑ επιμένει "στον επικίνδυνο δρόμο" και επειδή τα μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα συνεχίζουν το δρόμο του μαρξισμού - λενινισμού, η ΣΑΚΕ επανέρχεται ξανά και ξανά στα ίδια ζητήματα, επιμένοντας με τη σειρά της στις ρεβιζιονιστικές θέσεις της "ανοιχτής κριτικής" και συνεχίζοντας να προβοκάρει τόσο το ΚΕΑ όσο και τα αδελφά κόμματα που δέχονται "άκριτα" τις μαρξιστικές - λενινιστικές θέσεις.

Εδώ ανοίγουμε μια παρένθεση για να πούμε ότι οι παραπάνω θέσεις της ΣΑΚΕ ισχύουν και για μας. Γιατί και η οργάνωση μας με βάση το μαρξισμό - λενινισμό, στέκεται στις θέσεις του μαρξιστικού - λενινιστικού κινήματος και πολεμάει σαν αντιμαρξιστικές - αντιαλβανικές και προβοκατόρικες τις επινοήσεις των οπορτουνιστών της ΣΑΚΕ. Αξίζει να αναφερθούμε στο αδιέξοδο των οπορτουνιστών αυτών να προσδιορίσουν πολιτικά και ιδεολογικά την ΟΚΜΛΕ.

Στην πρώτη τους τοποθέτηση ("Οχτώβρης" Σεπτέμβρης 1982) μας επέκριναν γιατί, σύμφωνα μ αυτούς, αποδεχόμασταν "έτσι όπως έχει, οποιαδήποτε άποψη των Μ - Λ κομμάτων χωρίς καν να τάχουν διαβάσει και χωρίς φυσικά να μπορούν να εμβαθύνουν σ αυτό". Μ αυτή την τοποθέτηση βέβαια η ηγεσία της ΣΑΚΕ ομολογούσε ότι η γραμμή της ΟΚΜΛΕ είναι σύμφωνη μ' αυτή του ΚΕΑ και των άλλων μαρξιστικών - λενινιστικών κομμάτων. Κάτι βέβαια που είναι ορθό και αποτελεί τιμή για την οργάνωση μας. Έτσι, στη δεύτερη της τοποθέτηση {"Οχτώβρης" Φλεβάρης 1983) η ΣΑΚΕ δεν την επανέλαβε, αλλά μιλούσε για "ύποπτη δραστηριότητα", "προβοκατόρικη", κλπ. Την τρίτη φορά ("Οχτώβρης" Μάρτης 1984) επιτέλους μας "προσδιόρισε". Είμαστε, λέει, κομμάτι του "επικίνδυνου για το μαρξισμό ρεύματος" που διαμορφώνεται στο μαρξιστικό - λενινιστικό κίνημα!!! Επειδή όμως τέτοιο ρεύμα ούτε υπάρχει, ούτε η οπορτουνιστική της φαντασία μπόρεσε να κατασκευάσει, στην τέταρτη τοποθέτηση της ("Οχτώβρης" Μάης 85) ουσιαστικά αναιρεί την θέση της. Η τέταρτη και τελευταία της απάντηση (σε ερώτηση αναγνώστη της) είναι "δεν τοποθετούμαστε". Το ποια θα είναι η πέμπτη ακόμα είναι ζήτημα δύσκολο να προβλέψει κανένας.

Για να επανέλθουμε στο ζήτημα πρέπει να τονίσουμε, ότι αυτά αποτελούν τη μια πλευρά μόνο της κριτικής - επίθεσης των μικροαστών ηγετών της ΣΑΚΕ ενάντια στο ΚΕΑ, το σύντροφο Ενβέρ Χότζα και το μαρξιστικό - λενινιστικό κίνημα. Ήταν εντελώς φυσικό, αφού το 1979 - 80 αρνήθηκαν και πολέμησαν την επαναστατική μαρξιστική - λενινιστική γραμμή του ΚΕΑ στα ζητήματα της εξωτερικής πολιτικής και τα ζητήματα του προλεταριακού διεθνισμού, να προχωρήσουμε παραπέρα. Έτσι από το 1981 υιοθετώντας τις ρεβιζιονιστικές απόψεις των σοβιετικών για τα ζητήματα της σοσιαλιστικής οικοδόμησης, στράφηκαν ανοιχτά και ενάντια στις αρχές της οικοδόμησης του σοσιαλισμού στην Αλβανία.

Συμπερασματικά πρέπει να υπογραμμιστεί, ότι η λεγόμενη "αυτοτελής επαλήθευση" δε χρησίμευσε μόνο για να δικαιολογηθεί η αχαλίνωτη συκοφαντική επίθεση ενάντια στο ΚΕΑ και το διεθνές μαρξιστικό - λενινιστικό κίνημα αλλά οδήγησε τη ΣΑΚΕ και στην απόρριψη της μαρξιστικής - λενινιστικής αντίληψης του σοσιαλισμού και στην ανοιχτή υιοθέτηση των αντιμαρξιστικών αντιλήψεων των χρουτσωφικών ρεβιζιονιστών σχετικά με αυτό το ζήτημα. Σ αυτό θα αναφερθούμε στα επόμενα φύλλα.

Οι θέσεις της ΣΑΚΕ για το σοσιαλισμό, θέσεις των σοβιετικών ρεβιζιονιστών

Απορρίπτοντας τις μαρξιστικές - λενινιστικές θέσεις του Κόμματος Εργασίας Αλβανίας και του συντρόφου Ενβέρ Χότζα, σχετικά με τον προλεταριακό διεθνισμό και την εξωτερική πολιτική του σοσιαλιστικού κράτους, η ομορτουνιστική καθοδήγηση της ΣΑΚΕ, ήταν φυσικό να απορρίψει και τις μαρξιστικές - λενινιστικές αρχές της οικοδόμησης του σοσιαλισμού και σα συνέπεια να αρνηθεί την οικοδόμηση του σοσιαλισμού στην Αλβανία.

Η αντιαλβανική της κατεύθυνση δε μπορούσε παρά να τους τοποθετήσει, στο ρεύμα του σύγχρονου ρεβιζιονισμού, και ειδικότερα του σοβιετικού. Έτσι η θέση για την σοσιαλιστική κοινωνία που "επεξεργάστηκε" η ηγεσία της ΣΑΚΕ δυο χρόνια μετά την πρώτη Συνδιάσκεψη της, στις αρχές του 81, είναι ακριβώς οι θέσεις των χρουτσωφικών ρεβιζιονιστών, θέσεις που πηγή τους έχουν το 20ο και 22ο Συνέδριο και που κωδικοποιούνται σήμερα στις αντιμαρξιστικές θεωρητικολογίες περί "αναπτυγμένου σοσιαλισμού"!

1. Το πρώτο ζήτημα που οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστές, αναθεώρησαν σαν διδασκαλία των Μαρξ και Λένιν για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού, ήταν το ζήτημα της μεταβατικής περιόδου από τον καπιταλισμό στον κομμουνισμό. Στο 22ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ το 1961 ο Ν. Χρουτσώφ ισχυρίζεται: "Επομένως, σύμφωνα με τον Μαρξ και τον Λένιν, το κράτος της δικτατορίας του προλεταριάτου είναι το κράτος της μεταβατικής περιόδου από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό" (Ν. Χρουτσώφ, 22ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ, σελ. 206). Ο σκοπός τους φανερός. Για να δικαιολογήσουν την κατάργηση της δικτατορίας του προλεταριάτου και την αντικατάστασή της με το λεγόμενο "παλλαϊκό κράτος" (δηλαδή το κράτος της νέας αστικής τάξης) έπρεπε να απορρίψουν τη θέση του Μαρξ για μεταβατική περίοδο, από τον καπιταλισμό στον κομμουνισμό και να θέσουν το όριο της μέχρι την εξάλειψη των εκμεταλλευτριών τάξεων, μέχρι το σοσιαλισμό.

Αντιγράφοντας τους και διαστρεβλώνοντας με τον ίδιο τρόπο τον Λένιν, οι οπορτουνιστές της ΣΑΚΕ, προπαγανδίζουν "την περίοδο μετάβασης από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό" ("Οχτώβρης", Μάρτης 1984).

Ανήκει η τιμή στο Κόμμα Εργασίας Αλβανίας και στο σύντροφο Ενβέρ Χότζα, που ενάντια στην χρουσσοφική προδοσία υπεράσπισαν την επιστημονική θέση του Μαρξ και του Λένιν ότι "ανάμεσα στην κεφαλαιοκρατική και στην κομμουνιστική κοινωνία βρίσκεται η περίοδος της επαναστατικής μετατροπής της μιας στην άλλη. Και σ' αυτήν την περίοδο αντιστοιχεί μια πολιτική μεταβατική περίοδος, που το κράτος της δε μπορεί να είναι τίποτε άλλο παρά η επαναστατική δικτατορία του π ρ ο λ ε τ α ρ ι ά τ ο υ" (Μαρξ - Εγγκελς, Διαλεχτά Έργα τόμος 2ος, σελ. 24).

Όπως φαίνεται οι κλασσικοί του μαρξισμού-λενινισμού επιχειρηματολόγησαν μόνο για μ ι α μεταβατική περίοδο και όχι "για κάποιες άλλες, ας πούμε, υποπεριόδους" («Οχτώβρης» Μάρτης 184) και το τέλος της διάρκειας της το προσδιόρισαν με σαφήνεια στην αταξική κοινωνία, στον κομμουνισμό.

2. Σύμφωνα με τον Μαρξ και τον Λένιν η δικτατορία του προλεταριάτου είναι το κράτος της μεταβατικής περιόδου από τον καπιταλισμό στον κομμουνισμό. Οι χρουσσοφικοί ρεβιζιονιστές για να απορρίψουν θεωρητικό την αναγκαιότητα της δικτατορίας του προλεταριάτου ως τον κομμουνισμό και να αναπτύξουν την αντιμαρξιστική θεωρία του λεγόμενου "παλλαϊκού κράτους" έπρεπε πρώτα να αναθεωρήσουν τη θέση των κλασσικών σχετικά με τη μεταβατική περίοδο από τον καπιταλισμό στον κομμουνισμό και να τον οριοθετήσουν, μέχρι την οικοδόμηση της οικοδομικής βάσης του σοσιαλισμού.

Τις αντιμαρξιστικές αυτές απόψεις τις χρειάζονταν για να δικαιολογήσουν την κατάργηση στην πράξη της δικτατορίας του προλεταριάτου στη Σοβιετική Ένωση και να συγκαλύψουν την αντικατάσταση της από το λεγόμενο "παλλαϊκό κράτος" δηλαδή το σημερινό αστικό σοβιετικό κράτος, το κράτος της νέας σοβιετικής αστικής τάξης.

Οι οπορτουνιστές της ΣΑΚΕ δεν έχουν ακόμα τολμήσει να απορρίψουν ανοιχτά την αναγκαιότητα της δικτατορίας του προλεταριάτου ως τον κομμουνισμό και να υιοθετήσουν την αντιμαρξιστική θεωρία του λεγόμενου "παλλαϊκού κράτους" ή όποια άλλη παρόμοια. Όμως είναι ολοφάνερο ότι αυτοί, εφόσον υιοθετούν την αντιμαρξιστική θεωρία των χρουσσοφικών ρεβιζιονιστών για "μεταβατική περίοδο από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό", απορρίπτουν την αναγκαιότητα της δικτατορίας του προλεταριάτου ως τον κομμουνισμό και δέχονται - όπως και οι χρουσσοφικοί ρεβιζιονιστές - την αναγκαιότητα της μόνο ως το σοσιαλισμό. Η απόρριψη της θέσης της μεταβατικής περιόδου από τον καπιταλισμό στο κομμουνισμό και η οριοθέτηση της ως το σοσιαλισμό οδηγεί αναπόφευχτα στην απόρριψη της αναγκαιότητας της δικτατορίας του προλεταριάτου ως τον κομμουνισμό.

Όχι όμως μόνο από την άποψη των ορίων (μέχρι που τελειώνει) αλλά και από την άποψη του βασικού κοινωνικό - οικονομικού περιεχομένου της μεταβατικής περιόδου, απορρίπτουν το κράτος της δικτατορίας του προλεταριάτου. Γιατί σύμφωνα με τον Μαρξ και τον Λένιν η μεταβατική περίοδος από τον καπιταλισμό στον κομμουνισμό δεν μπορεί παρά να είναι περίοδος πάλης "ανάμεσα στον καπιταλισμό

που πεθαίνει και στον κομμουνισμό που γεννιέται" (Λένιν, Διαλεχτά Έργα, τόμος 2ος, μέρος 2ο, σελ. 260).

Και κατά συνέπεια το κράτος της δικτατορίας του προλεταριάτου (σ' όλη τη μεταβατική περίοδο μέχρι τον κομμουνισμό) σαν πρώτο καθήκον έχει να διεξάγει σωστά την ταξική πάλη για τη λύση της βασικής ανταγωνιστικής αντίθεσης. Έτσι λοιπόν η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ αρνούμενη στο κράτος της δικτατορίας του προλεταριάτου το βασικό αυτό καθήκον, στην ουσία διαστρεβλώνει το περιεχόμενο του, το κάνει να διαφέρει ελάχιστα από το "παλλαϊκό κράτος" των σοβιετικών.

Ο σύντροφος Ενβέρ Χότζα στο 7ο Συνέδριο του ΚΕΑ επισημαίνει ότι: "Η πείρα της επανάστασης και της οικοδόμησης του σοσιαλισμού στην Αλβανία επιβεβαιώνει ότι η δικτατορία του προλεταριάτου χρειάζεται στην εργατική τάξη για να καταπνίξει την αντίσταση των παλιών και νέων ταξικών εχθρών και τις απόπειρες τους για παλινόρθωση, της χρειάζεται για την αντιμετώπιση του εξωτερικού κινδύνου, που προέρχεται τόσο από τις επιθετικές βλέψεις του ιμπεριαλισμού και του σοσιαλιμπεριαλισμού, να καταπνίξουν και συντρίψουν το σοσιαλιστικό καθεστώς με φωτιά και σίδηρο, με αποκλεισμούς και πείνα καθώς και από την ιδεολογική επίθεση του καπιταλιστικού - ρεβιζιονιστικού κόσμου, που εξαπολύει καθημερινά προς εμάς το κύμα του εκφυλισμού και της αντεπανάστασης" (Ενβέρ Χότζα, 7ο Συνέδριο του ΚΕΑ, σελ. 26).

3. Ο Μαρξ στην "Κριτική του Προγράμματος της Γκότα" και σ' άλλα έργα του καθώς και οι άλλοι κλασικοί (Ενγκελς, Λένιν και Στάλιν) στα πλαίσια της θεωρίας τους των κοινωνικό - οικονομικών σχηματισμών όρισαν τον κομμουνισμό σαν ένα κοινωνικό - οικονομικό σχηματισμό με δύο φάσεις: το σοσιαλισμό (κατώτερη ή πρώτη φάση της κομμουνιστικής κοινωνίας) και τον κομμουνισμό (ανώτερη ή δεύτερη φάση της κομμουνιστικής κοινωνίας). Τη μεταβατική περίοδο οι κλασικοί την όρισαν σαν περίοδο μετάβασης από τον καπιταλισμό στον κομμουνισμό. Είναι γνωστό, ότι από την ιστορική οριοθέτηση της μεταβατικής περιόδου εξαρτάται η αποδοχή ή απόρριψη όχι μόνο της δικτατορίας του προλεταριάτου ως τον κομμουνισμό, αλλά και των δύο φάσεων της κομμουνιστικής κοινωνίας, του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού.

Για τους κλασικούς του Μαρξισμού η μεταβατική περίοδος από τον καπιταλισμό στον κομμουνισμό συμπίπτει με το σοσιαλισμό (την πρώτη φάση της κομμουνιστικής κοινωνίας) και τη δικτατορία του προλεταριάτου. Την πρώτη φάση διαδέχεται η δεύτερη φάση, ο κομμουνισμός, η αταξική κομμουνιστική κοινωνία.

Οι οπορτουνιστές της ΣΑΚΕ οριοθετώντας τη μεταβατική περίοδο από τον καπιταλισμό στον κομμουνισμό μόνο ως το σοσιαλισμό απορρίπτουν υποχρεωτικά και τη θέση των κλασικών για τις δύο φάσεις της κομμουνιστικής κοινωνίας και δεν μπορεί παρά να υιοθετούν τρεις φάσεις όπως και οι χρουστσωφικοί ρεβιζιονιστές δηλαδή τη μεταβατική περίοδο από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό που συμπίπτει με τη δικτατορία του προλεταριάτου, το σοσιαλισμό που αποτελείται από δύο μέρη την οικοδόμηση του πλήρους σοσιαλισμού και τον αναπτυγμένο σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό ή την αταξική κοινωνία. Παρά το γεγονός ότι οι οπορτουνιστές της ΣΑΚΕ αποφεύγουν να τοποθετηθούν ανοιχτά πάνω σ' αυτό το ζήτημα είναι ολοφάνερο ότι η οριοθέτηση της μεταβατικής περιόδου ως το σοσιαλισμό οδηγεί αναπόφευχτα στην απόρριψη της θέσης των κλασικών για τις δύο φάσεις της

κομμουνιστικής κοινωνίας και την υιοθέτηση τριών φάσεων που είναι θέση των χρουστσοφικών ρεβιζιονιστών.

4. Η διακήρυξη του τέλους της μεταβατικής περιόδου χρειάζονταν στους σοβιετικούς ρεβιζιονιστές για να αναθεωρήσουν και μια σειρά άλλα ζητήματα - κλειδιά της μαρξιστικής - λενινιστικής θεωρίας. Όπως τονίζει το Κόμμα Εργασίας Αλβανίας "Οι χρουστσοφικοί ρεβιζιονιστές έχουν ισχυριστεί, ότι μόνο στην περίοδο της οικοδόμησης της οικονομικής βάσης του σοσιαλισμού, υπάρχουν αντιθέσεις αυτού του τύπου, ιδέα που διέπει όλες τις χρουστσοφικές αναλύσεις του προβλήματος των αντιθέσεων στο σοσιαλισμό" ("ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ" Οχτώβρης 1983).

Η άρνηση της ύπαρξης των ανταγωνιστικών αντιθέσεων και μετά την εξάλειψη των εκμεταλλευτριών τάξεων από τους σοβιετικούς γίνεται με καθορισμένους, σκοπούς και κατά πρώτο λόγο για να αρνηθούν την πάλη των τάξεων στο σοσιαλισμό. Κι εδώ οι οπορτουνιστές της ΣΑΚΕ το αντιγράφουν: "Η σοσιαλιστική κοινωνία ... δεν έχει ανταγωνιστικές αντιθέσεις" ("Οχτώβρης" Σεπτέμβρης 1981). Και αλλού: "Στον πλήρη σοσιαλισμό ... δε μπορούμε να μιλάμε για ανταγωνιστικές αντιθέσεις" ("Οχτώβρης" Μάρτης 1984).

Για το Κόμμα Εργασίας Αλβανίας όμως και για ολόκληρο το μαρξιστικό - λενινιστικό κίνημα οι ανταγωνιστικές αντιθέσεις δεν εξαλείφονται με την εξάλειψη των εκμεταλλευτριών τάξεων, αλλά συνεχίζουν να υπάρχουν δίπλα στις μη ανταγωνιστικές αντιθέσεις. Αυτές δεν απορρέουν από τις σοσιαλιστικές σχέσεις στην παραγωγή, αλλά υπάρχουν σαν προϊόν και κληρονομιά της παλιάς αστικής κοινωνίας. Η βασική ανταγωνιστική αντίθεση παραμένει πάντα η αντίθεση ανάμεσα στους δυο δρόμους ανάπτυξης σύμφωνα με τον τύπο του Λένιν "ποιος θα νικήσει;" Ο σύντροφος Ενβέρ Χότζα, έχει πολεμήσει τις θέσεις των σοβιετικών ρεβιζιονιστών, ότι "το βασικό ζήτημα "ποιος θα νικήσει" «έχει λυθεί» ότι "ο σοσιαλισμός έφερε την πλήρη νίκη επί του καπιταλισμού" ότι "στην σοσιαλιστική οικονομία δεν υπάρχει πλέον πάλη μεταξύ των δυο δρόμων ανάπτυξης" κλπ. (Εγχειρίδιο Πολιτικής Οικονομίας, Μόσχα 1974, σελ. 8-10, 58, 79).

Οι οπορτουνιστές της ΣΑΚΕ αντίθετα διδάσκονται απ αυτούς. Στον "Οχτώβρη" (Σεπτέμβρης 1981) διαβάζουμε: "Να γιατί λοιπόν ενώ το ζήτημα "ποιος - ποιόν", σοσιαλισμός ή καπιταλισμός μετά την εξάλειψη των εκμεταλλευτριών τάξεων λύθηκε πλέρια εσωτερικά. Η ταύτιση τους με τους σοβιετικούς ρεβιζιονιστές δε μπορεί να συγκαλυφτεί με τίποτα.

5. Το ζήτημα των ανταγωνιστικών και μη ανταγωνιστικών αντιθέσεων στο σοσιαλισμό συνδέεται άρρηκτα με το ζήτημα της ταξικής πάλης. Είναι η επίλυση των αντιθέσεων, μέσω της ταξικής πάλης, που καθορίζει την ανάπτυξη της σοσιαλιστικής κοινωνίας. Έτσι το ζήτημα του σωστού καθορισμού των ανταγωνιστικών και των μη ανταγωνιστικών αντιθέσεων αποτελεί κεφαλαιώδες ζήτημα για την επιτυχή συνέχιση της επανάστασης. Γιατί μπορεί, μονάχα τότε, να διεξαχθεί σωστά η πάλη των τάξεων, όταν είναι γνωστές σε βάθος οι αντιθέσεις, όταν έχει προσδιοριστεί ο χαρακτήρας τους, όταν σε κάθε στάδιο της επανάστασης γίνεται γνωστή η βασική αντίθεση που η λύση της καθορίζει και τη λύση των άλλων αντιθέσεων.

Ανήκει η ιδιαίτερη τιμή στο Κόμμα Εργασίας Αλβανίας, και στο σύντροφο Ενβέρ Χότζα, που σε αντίθεση με τους χρουστσοφικούς που αρνήθηκαν την πάλη των

τάξεων, υπεράσπισε με δύναμη τη λενινιστική θέση, ότι η πάλη των τάξεων συνεχίζεται σ' όλη τη μεταβατική περίοδο μέχρι τον κομμουνισμό. Όπως τόνιζε ο Λένιν στο έργο του "Η οικονομία και η πολιτική στην εποχή της διχτατορίας του προλεταριάτου" η μεταβατική περίοδος ανάμεσα στον καπιταλισμό και τον κομμουνισμό "δε μπορεί παρά να είναι περίοδος πάλης ανάμεσα στον καπιταλισμό που πεθαίνει και τον κομμουνισμό που γεννιέται ή, με άλλα λόγια, ανάμεσα στο νικημένο, όχι όμως και εκμηδενισμένο καπιταλισμό και τον κομμουνισμό που γεννήθηκε, μα που είναι ακόμα πολύ αδύνατος" (Λένιν, Διαλεχτά Έργα, τόμος 2ος, Μέρος 2ο, σελ. 260).

Το Κόμμα Εργασίας Αλβανίας τόνισε με δύναμη, ότι η πάλη των τάξεων, και υσττέρα από την εξάλειψη των εκμεταλλευτριών τάξεων, παραμένει η κύρια κινητήρια δύναμη της κοινωνίας. Επικύρωσε τη θέση του μαρξισμού - λενινισμού, ότι αυτή στρέφεται όχι μονάχα στον εξωτερικό εχθρό, όπως τον απολυτοποιούν οι ρεβιζιονιστές και η οπορτουνιστική καθοδήγηση της ΣΑΚΕ, αλλά και ενάντια στον εσωτερικό εχθρό, είτε πρόκειται για τα υπολείμματα των εκμεταλλευτριών τάξεων, είτε για τους νέους εχθρούς.

Το μεγαλύτερο συμπέρασμα όμως, ζωτικής σημασίας για τη νικηφόρα πορεία της επανάστασης, που πλουτίζει παραπέρα τη μαρξιστική - λενινιστική θεωρία, ήταν εκείνο για τη διεξαγωγή της ταξικής πάλης για την αποτροπή του αστικό - ρεβιζιονιστικού εκφυλισμού.

Ενάντια στα, τεράστια σημασίας, συμπεράσματα του Κόμματος Εργασίας Αλβανίας, που στάθηκαν οδηγός για να αποκρουστούν οι ρεβιζιονιστικές θεωρητικολογίες της φιλελευθεροποίησης του σοσιαλιστικού κράτους και κατά συνέπεια η παλινόρθωση του καπιταλισμού, η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ παπαγαλίζει τους σοβιετικούς. Στη μπροσούρα της "Ο μαοϊσμός αντεπαναστατική θεωρία και πράξη" και στο κεφάλαιο "Γιατί η ταξική πάλη συνεχίζεται και μετά τη μεταβατική περίοδο" γράφει: "Να λοιπόν που η ταξική πάλη (διεξάγεται) κι όταν δεν υπάρχουν ανταγωνιστικές τάξεις για το ξεπέραςμα των μη ανταγωνιστικών αντιθέσεων". Έτσι καταλαβαίνουν οι οπορτουνιστές την ταξική πάλη στο σοσιαλισμό! Και είναι φυσικό αφού αρνούνται την ύπαρξη των εσωτερικών ανταγωνιστικών αντιθέσεων. Γι αυτό λοιπόν απορρίπτουν τη θέση του Κόμματος Εργασίας Αλβανίας και του σύντροφου Ενβέρ Χότζα που στο 7ο Συνέδριο του ΚΕΑ τη συνοψίζει έτσι: "Η οικοδόμηση του σοσιαλισμού είναι προτσές σκληρής, ταξικής πάλης ανάμεσα στους δυο δρόμους, το σοσιαλιστικό και τον καπιταλιστικό δρόμο, πάλη που διεξάγεται σε κάθε μέτωπο, πολιτικό και οικονομικό/ιδεολογικό και στρατιωτικό (Ενβέρ Χότζα, 7ο Συνέδριο του ΚΕΑ, σελ. 138).

6. Ο σύντροφος Ενβέρ Χότζα τόνιζε: "Η λενινιστική θεωρία της επανάστασης και της σοσιαλιστικής οικοδόμησης που είναι συνέχεια των διδαγμάτων του Μαρξ είναι τόσο ολοκληρωμένη και συμπαγής, επιστημονική και λογική που η την αποδέχεσαι έτσι όπως είναι ή δεν την αποδέχεσαι" ("ΕΠΙΛΑΝΑΣΤΑΣΗ" Νοέμβρης 1985).

Οι οπορτουνιστές της ΣΑΚΕ αρνούμενοι, όπως και οι χρουστσωφικοί ρεβιζιονιστές, την πάλη των τάξεων σαν κινητήριο δύναμη της σοσιαλιστικής κοινωνίας, διαστρεβλώνουν και τις κινητήριες δυνάμεις στο σοσιαλισμό. Είναι αλήθεια ότι με τις μεγάλες νίκες που σημειώνει η επανάσταση στον πολιτικό, οικονομικό και ιδεολογικό τομέα, νέες κινητήριες δυνάμεις. Όμως η δράση τους έχει άμεση σχέση με την κύρια

κινητήρια δύναμη, την πάλη των τάξεων. Η συντρόφισσα Νεζμίε Χότζα στη μπροσούρα της "σχετικά με ορισμένα θεμελιακά ζητήματα της πολιτικής του ΚΕΑ για την ανάπτυξη της ταξικής πάλης" ("ΕΠΙΑΝΑΣΤΑΣΗ" Απρίλης 1984) τονίζει "Η ταξική πάλη είναι η αρχή που ζωογονεί όλες τις άλλες κινητήριες δυνάμεις στη σοσιαλιστική κοινωνία. Μόνο αν κατανοηθεί σε βάθος η ταξική πάλη κι αν διεξαχθεί με αποφασιστικότητα κι ασταμάτητα θα γίνει δυνατό για τις άλλες κινητήριες δυνάμεις της σοσιαλιστικής κοινωνίας να δράσουν με όλη την αποτελεσματικότητά τους".

Από τα παραπάνω γίνεται φανερό, ότι η οπορτουνιστική καθοδήγηση της ΣΑΚΕ από ο ρ ρ ί π τ ε ι τη μαρξιστική αντίληψη του σοσιαλισμού - αντίληψη που καθοδηγεί το ΚΕΑ στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού στην Αλβανία, καθώς και την πολιτική δράση ολόκληρου του διεθνούς μαρξιστικού - λενινιστικού κινήματος - και καθοδηγείται από την αντιμαρξιστική αντίληψη των χρουστσωφικών ρεβιζιονιστών. Επιπλέον αυτό έχει σα συνέπεια να απορρίπτει και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού στην Αλβανία, που είναι η μόνη σήμερα σοσιαλιστική χώρα στον κόσμο.

Παρόλα αυτά, η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ, ακόμα και σήμερα επιμένει να καλύπτεται. Ο καιρός όμως που θα πετάξει τη μάσκα δεν είναι μακριά.

Αναρτήθηκε από Εφημερίδα Ανασύνταξη στις [9:49 PM 0 σχόλια](#)
[Email This](#) [BlogThis!](#) [Share to Twitter](#) [Share to Facebook](#) [Share to Google Buzz](#)
Ετικέτες [Μπροσούρες](#), [ΣΑΚΕ](#)

Saturday, May 16, 2009

[Η αντιμαρξιστική-αντιαλβανική γραμμή των ηγετών της ΣΑΚΕ – μέρος Α'](#)

[Μπροσούρα - Έκδοση Επανάσταση]

Γιατί η ΣΑΚΕ αποφεύγει να τοποθετηθεί

Δε μπορεί να έμεινε ευχαριστημένος ο αναγνώστης που έστειλε επιστολή στον “Οχτώβρη” (Απρίλης 85) με το ερώτημα “ποιά είναι η στάση της ΣΑΚΕ απέναντι στην ΟΚΜΛΕ”. Γιατί η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ, ενώ σε παρόμοια ερώτηση, για τη στάση της απέναντι στις μαοϊκές ρεβιζιονιστικές οργανώσεις “ΚΚΕ (Μ-Λ)”, και ΕΚΚΕ — (Μ-Λ) ΚΚΕ)” τοποθετήθηκε αναλυτικά, εδώ σιώπησε. Αντίθετα προσπάθησε να συσκοτίσει το ζήτημα αναφερόμενη στη στάση της οργάνωσής μας απέναντί της (!) (λες και αυτό ήταν το ερώτημα) συνέστησε μάλιστα στον αναγνώστη “να απευθυνθεί στους συντάχτες της “ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ” και όχι σε μας ζητώντας τους να εξηγηθούν για τη στάση τους απέναντι στη ΣΑΚΕ” (“Οχτώβρης”, Μάης 85).

Και καλό είναι εμείς να εξηγηθούμε. Ο αναγνώστης όμως παρατηρούσε και ρωτούσε εάν υπάρχει “ταύτιση απόψεων σε ιδεολογικά και πολιτικά θέματα”. Η απάντηση και στα δυο ήταν αποκαλυπτική: “Στο αν υπάρχει ή όχι (ταύτιση σ.ο.) δεν τοποθετούμαστε. Άλλωστε καλώς ή κακώς δεν παρακολουθούμε και τόσα συχνά την αρθρογραφία της “Επανάστασης”. Κατά τη γνώμη μας όμως θα ’ταν πιο σωστό και πάλι να απευθυνθεί στην “Επανάσταση” για να του εξηγήσουν εκείνοι” (“Οχτώβρης”, Μάης 85).

Παραθέσαμε εκτεταμένα αποσπάσματα από την απάντηση της ΣΑΚΕ για να φανεί καθαρά η αδυναμία της να τοποθετηθεί απέναντι στην οργάνωσή μας. Αυτό βέβαια για μας δεν είναι κάτι το καινούργιο. Αλλά είναι η πρώτη φορά που η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ τα ομολογεί ανοιχτά. Εμείς για άλλη μια φορά θα επιχειρηματολογήσουμε την άποψή μας για τον ομορτυνιστικό της χαρακτήρα.

Ο ΟΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΣΑΚΕ ΣΤΑ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Δεν ήταν απλά κάποια αντιαλβανικά άρθρα και θέσεις της ΣΑΚΕ που αποτέλεσαν τα βασικό λόγο της ανεξάρτητης εμφάνισης της ΟΚΜΛΕ. Ήταν, που η οπορτουνιστική καθοδήγηση της ΣΑΚΕ στην Α' Συνδιάσκεψη (Μάρτης 79), υιοθετώντας όλες τις προβοκατόρικες και συκοφαντικές θέσεις των μαοϊκών ρεβιζιονιστών ενάντια στο ΚΕΑ, απέστειλε μια επιστολή — επίθεση στα Κόμμα Εργασίας Αλβανίας (που τη χαρακτηρίσαμε από τα πρώτα φύλλα της εφημερίδας σαν “χυδαίο αντιμαρξιστικό λιβελλογράφημα”, “ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ”, Γενάρης 1982), ζητώντας του μάλιστα να κάνει αυτοκριτική (!!)

Οι θέσεις αυτές, παραλλαγμένες, δόθηκαν στη δημοσιότητα στον “Οχτώβρη” (Νοέμβρης - Δεκέμβρης 1980). Εδώ η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ θεωρεί οπορτουνιστική τη στάση του ΚΕΑ απέναντι στο μαοϊκό ρεβιζιονισμό. Ότι το ΚΕΑ δεν εκπληρώνει σωστά τα διεθνιστικά του καθήκοντα απέναντι στα μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα. Θεωρεί λαθεμένο τον κανόνα των εσωτερικών διαβουλεύσεων ανάμεσα στα μαρξιστικά-λενινιστικά κόμματα και προτείνει τη διασπαστική-ευρωκομμουνιστική θέση της “ανοιχτής κριτικής”. Λαθεμένη επίσης θεωρεί τη θέση του ΚΕΑ για τον πόλεμο του Βιετνάμ, κλπ., κλπ. Και η επίθεση συνεχίζεται και στα αδελφά κόμματα. Σύμφωνα με τη ΣΑΚΕ όλα τα μαρξιστικό - λενινιστικά κόμματα στον κόσμο (εξαιρουμένης μόνο της ΣΑΚΕ) κράτησαν λαθεμένη στάση απέναντι στο μαοϊσμό, δέχονται παραπέρα ά κ ρ ι τ α τις θέσεις του ΚΕΑ, κλπ.

Οι θλιβεροί οπορτουνιστές της ΣΑΚΕ με τις παραπάνω θέσεις μπορεί να καμαρώνουν ότι η στάση τους “είναι πρότυπο γιο τους μαρξιστές - λενινιστές όλου του κόσμου”. Για την οργάνωσή μας, ήταν από την αρχή φανερό ότι η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ, λόγω της μικροαστικής της σύνθεσης, υποχώρησε στην πίεση των μαοϊκών ρεβιζιονιστών, περνώντας έτσι στο αντιμαρξιστικό - αντιαλβανικό στρατόπεδο. Το ομολογούν και οι ίδιοι όταν δηλώνουν:

“Εμείς όμως είμαστε αναγκασμένοι να κάνουμε πλατιά γνωστές τις θέσεις μας τώρα που οι μαοϊκοί προσπαθούν να μας παρουσιάσουν σαν παπαγάλους του ΚΕΑ” (!!!) (“Οχτώβρης”, Νοέμβρης '80).

Έτσι λοιπόν και σήμερα η ΣΑΚΕ είναι η μ ό ν η οργάνωση, που ενώ θέλει να λέγεται μαρξιστική - λενινιστική, επιτίθεται ανοιχτά στα Κόμμα Εργασίας Αλβανίας, Τα μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα παρ' ότι πέρασαν 5 χρόνια από τότε παρέμειναν σύμφωνα με τη ΣΑΚΕ “παπαγάλοι”.

Επειδή όμως η πολιτική του ΚΕΑ, σύμφωνα με τη ΣΑΚΕ, ήταν “λαθεμένη” στα ζητήματα της εξωτερικής πολιτικής και του προλεταριακού διεθνισμού, θ' έπρεπε να υπάρχουν “λάθη” και στην εσωτερική πολιτική, την πολιτική της οικοδόμησης του σοσιαλισμού.

Έτσι λίγο καιρό αργότερα (αρχές του 81) η ΣΑΚΕ απέρριψε τις θέσεις του Κόμματος Εργασίας Αλβανίας για μια σειρά ζητήματα της σοσιαλιστικής οικοδόμησης, όπως τις θέσεις για την ύπαρξη των ανταγωνιστικών αντιθέσεων στη σοσιαλιστική κοινωνία, της μεταβατικής περιόδου μέχρι τον κομμουνισμό, του ζητήματος ποιος-ποιόν και όσα συνδέονται μ' αυτά. Ήταν ακριβώς η α μ φ ι σ β ή τ η σ η της επαναστατικής γραμμής του ΚΕΑ που την οδήγησε να απορρίψει τις μαρξιστικές - λενινιστικές θέσεις και να υιοθετήσει τις θέσεις των χρουτσωφικών ρεβιζιονιστών για την

εξαφάνιση των ανταγωνιστικών αντιθέσεων, της μεταβατικής περιόδου μέχρι την εξάλειψη των εκμεταλλευτριών τάξεων, κλπ., κλπ.

Αυτό δεν είναι δικός μας ισχυρισμός. Επιβεβαιώνεται από τα ότι η ΣΑΚΕ στον “Οχτώβρη” (Μάης 80) συμφωνούσε με τη θέση για την ύπαρξη των ανταγωνιστικών αντιθέσεων, εξηγώντας μάλιστα και ποιές είναι. Παραθέτουμε τα απόσπασμα: “Οι ανταγωνιστικές αντιθέσεις που εκδηλώνονται στο σοσιαλισμό δεν είναι αυτές ανάμεσα στην εργατική τάξη και την αστική τάξη γιατί τέτοια η τελευταία δεν υπάρχει - αλλά ανάμεσα στην εργατική τάξη και τα υπολείμματα των εκμεταλλευτριών τάξεων, που χάσαν τη θέση τους στην παραγωγή, ανάμεσα στην προλεταριακή και αστική ιδεολογία. την κομμουνιστική διαπαιδαγώγηση και των αστικο-ρεβιζιονιστικό εκφυλισμό” “Οχτώβρης” (Μάης 80).

Το πράγμα μιλάει από μόνο του. Η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ απέρριψε τη θέση του ΚΕΑ, που και η ίδια είχε το Μάη του 80, για να υιοθετήσει (αρχές 81) τη θέση των χρουτσωφικών ρεβιζιονιστών. Είναι περιττό να τονίσουμε ότι όλα τα μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα υπερασπίζονται τις Θέσεις του ΚΕΑ.

Έτσι λοιπόν στο ζήτημα του σοσιαλισμού, που βρίσκεται σήμερα στο κέντρο της ιδεολογικής πάλης μεταξύ των μαρξιστών - λενινιστών και των σύγχρονων ρεβιζιονιστών όλων των αποχρώσεων, και που έχει, όπως έχει τονίσει ο σύντροφος Ενβέρ Χότζια, “κεφαλαιώδης σημασία για την επιτυχή διεξαγωγή του αγώνα της εργατικής τάξης και των εργαζομένων μαζών”, το μεν ΚΕΑ και όλα τα μαρξιστικά-λενινιστικά κόμματα έχουν μια επιστημονική μαρξιστική - λενινιστική αντίληψη του σοσιαλισμού, ενώ η ΣΑΚΕ υιοθετεί και προπαγανδίζει στην εργατική τάξη μια αντιμαρξιστική ρεβιζιονιστική αντίληψη του σοσιαλισμού, εκείνη των χρουτσωφικών ρεβιζιονιστών.

Και μ’ όλες αυτές τις αντιμαρξιστικές Θέσεις, στη Β’ Συνδιάσκεψη (Μάρτης 82), οι καθοδηγητές της ΣΑΚΕ με τη μικροαστική θρασύτητα που τους διακρίνει κριτικάρουν τους αλβανούς κομμουνιστές που δεν τους κάλεσαν στα Τίρανα (!) και όλα τα μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα που δεν προχώρησαν σε σχέσεις με τη ΣΑΚΕ (!) (Υλικό Β’ Συνδιάσκεψης, σελ. 14 - 15). Τα σχόλια περιττεύουν.

Αυτές, πολύ συνοπτικά, είναι οι κυριότερες αντιμαρξιστικές - αντιαλβανικές θέσεις της ΣΑΚΕ. Βέβαια τις προχώρησαν και αργότερα παραπέρα, τότε επιμένοντας στον κανόνα της “ανοιχτής κριτικής”, που πρέπει να “διέπει” τις σχέσεις μεταξύ των κομμάτων, ή “συμβουλευοντας” τα μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα να επαληθεύσουν “αυτοτελώς” τις Θέσεις του ΚΕΑ (“Οχτώβρης”, Σεπτέμβρης 82) και τότε καταγγέλλοντας σαν οπορτουνιστικά άλλα μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα.

Άδικα προσπαθούν οι αυτόκλητοι σωτήρες μαρξιστικού - λενινιστικού κινήματος να παρουσιάσουν, ότι με τις παραπάνω θέσεις τους συμφωνούν και άλλα μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα. Κάτι τέτοιο δε συμβαίνει. Όσο για τη θέση της οργάνωσής μας απέναντι στα μαρξιστικά λενινιστικά κόμματα αυτή είναι γνωστή. Για όποιον διαβάσει την εφημερίδα μας θα διαπιστώσει ότι όλα αναφέρονται συχνά στη στήλη “Από τη ζωή και τη δράση των μαρξιστικών - λενινιστικών κομμάτων” παρμένη από το ραδιοφωνικό σταθμό Τιράνων.

Εκείνο που στην πραγματικότητα συμβαίνει είναι, ότι η μικροαστική οπορτουνιστική καθοδήγηση της ΣΑΚΕ, βαδίζει με σ υ ν έ π ε ι α και σ υ ν ε ι δ η τ ά (αφού γνωρίζει

τις θέσεις των χρουτσωφικών ρεβιζιονιστών, που έχουν από μας επανειλημμένα κριτικαριστεί) στον αντιμαρξιστικό - αντιαλβανικό της κατήφορο και καμιά κουτοπονηριά και αποφυγή των ζητημάτων δεν μπορεί να κρύψει αυτή της την πορεία.

Ας σημειώσουμε εδώ ότι η ΣΑΚΕ αποσιωπά ότι η αντίληψή της για το σοσιαλισμό είναι η ίδια με εκείνη των χρουτσωφικών ρεβιζιονιστών (άρνηση των ανταγωνιστικών αντιθέσεων στο σοσιαλισμό, που συνεπάγεται άρνηση της ταξικής πάλης, περιορισμός της μεταβατικής περιόδου ως το σοσιαλισμό, που συνεπάγεται άρνηση της διχτατορίας του προλεταριάτου ως τον κομμουνισμό) και για αυτό είναι αντιμαρξιστική και δεν ωφελεί σε τίποτα να διερωτάται με - “αφέλεια”:
“Ο “αντιμαρξισμός” της ΣΑΚΕ δηλαδή περιορίζεται μόνο στην αντίληψή της για τον προλεταριακό διεθνισμό, και τις αντιθέσεις στο σοσιαλισμό;” (“Οχτώβρης”, Μάης 85).

Επειδή τα ζητήματα θίγονται συνοπτικά, η οργάνωσή μας σύντομα θα αναφερθεί αναλυτικά για να φανεί καλύτερα η ομορπονιστική κατεύθυνση των ηγετών της ΣΑΚΕ.

Ο ΟΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΣΑΚΕ ΣΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

“Χωρίς επαναστατική θεωρία δεν υπάρχει επαναστατικό κίνημα” διδάσκει ο Λένιν. Και “το ρόλο του πρωτοπόρου αγωνιστή μπορεί να τον εκπληρώσει μονάχα ένα κόμμα, που καθοδηγείται από πρωτοπόρα θεωρία”. Αυτός ακριβώς είναι ο λόγος που η πολεμική μας ενάντια στην καθοδήγηση της ΣΑΚΕ αναφέρεται στα ιδεολογικά ζητήματα της ΣΑΚΕ και όχι επειδή δεν έχουμε άλλες διαφωνίες ή δεν τις έχουμε βρει, όπως υπαινίσσεται η ΣΑΚΕ.

Είναι καθαρό ότι ο ομορπονισμός της ΣΑΚΕ εκφράζεται και στο πολιτικά ζητήματα καθώς και σ’ όλη τη δραστηριότητά της. Εντελώς τυχαία και χωρίς καμιά αξιολόγηση, αναφέρομε ενδεικτικά:

- Την προβολή του Παπανδρέου σαν “αντίπαλου” της ολιγαρχίας, που “προσπαθεί να εξασφαλίσει την εύνοιά” της (λες και δεν την είχε), της δημαγωγίας του στον “αντιμπεριαλισμό” και τη διαφήμιση της λεγόμενης “ουσιαστικής αλλαγής” του ΠΑΣΟΚ και του “Κ”ΚΕ (“ο Ανδρέας προσπαθεί να εξασφαλίσει την εύνοια της ολιγαρχίας και γι αυτό παραιτείται σιγά - σιγά, με πονηρό και ραφιναρισμένο μα ολοφάνερο τρόπο απ’ όλους τους στόχους που εξυπηρετούν (!) μια ουσιαστική δημοκρατική αντιμπεριαλιστική αλλαγή. Μια αλλαγή που θα άνοιγε (!) το δρόμο στο λαό για καινούργιες κατακτήσεις” (!) (“Οχτώβρης”, Αύγουστος 81). Είναι ολοφάνερο ότι η θέση αυτή της ΣΑΚΕ για “αλλαγή” είναι ουσιαστικά η ίδια με εκείνη του ΠΑΣΟΚ και του “Κ”ΚΕ. Τα ίδια έγραφε και ο “Ριζοσπάστης εκείνης της περιόδου.
- Τη θέση της ότι είναι δυνατό, το σύνθημα “Εξω από το ΝΑΤΟ και την ΕΟΚ”, για “διώξιμο των βάσεων”, κ.α. να γίνουν πράξη “από μια αστική μα πραγματική δημοκρατική κυβέρνηση που όμως στηρίζεται στο λαό” (“Οχτώβρης”, Σεπτέμβρης 81).
- Τον εξωραϊσμό της μεγαλοαστικής κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ (“σταμάτησε το ανοιχτό ξεπούλημα της χώρας μας στους μπεριαλιστές του ΝΑΤΟ και της ΕΟΚ. Σταμάτησαν οι απροκάλυπτες διώξεις των προοδευτικών ανθρώπων και ο βούρδουλας των ΜΑΤ. Σταμάτησε η ξεστσίπωτη υποστήριξη της κεφαλαιοκρατίας και αυτών που ρουφάνε το αίμα της αγροτιάς”, “Οχτώβρης”, Μάης 82).
- Την έκκληση στον αστό Πολιτικό Παναγούλη για “αντιμπεριαλιστική συμμαχία”

(“Οχτώβρης” Οχτώβρης 82).

- Την αρχική της εκτίμηση για το νέο 330, το ν. 1264, σαν “αντι - 330”, όπως ακριβώς ισχυρίζονταν και οι ρεβιζιονιστές. Οι προκηρύξεις της ΣΑΚΕ για τα συνδικαλιστικά ζητήματα. εδώ και αρκετό καιρό, δεν κάνουν καμιά κριτική στην ΕΣΑΚ-Σ, ούτε καν την αναφέρουν ονομαστικά, και περιορίζονται μόνο σε κριτική της ΠΑΣΚΕ. Αυτές τις προκηρύξεις της δε θα ’χε καμιά αντίρρηση να τις υπογράψει η ΕΣΑΚ-Σ.

- Τη θέση της, που αρνείται την ύπαρξη ντόπιων μονοπωλίων, κλπ. κλπ.

Θα μπορούσε να αναφέρεται κανένας συνέχεια για τις οπορτουνιστικές και τυχοδιωχτικές θέσεις της καθοδήγησης της ΣΑΚΕ, στα πολιτικά και συνδικαλιστικά ζητήματα. Άλλωστε η ίδια η ΣΑΚΕ αυτοκριτικάρεται διαρκώς.

Δεν είναι όμως εκεί το ζήτημα, γι’ αυτό ούτε ασχοληθήκαμε ούτε στο μέλλον θα ασχοληθούμε. Πρέπει να γίνει κατανοητή η ρίξη όλων αυτών των λαθεμένων τοποθετήσεων που βρίσκεται στα ιδεολογικά ζητήματα. Ο χαρακτήρας μιας οργάνωσης καθορίζεται από την ιδεολογία της και η πολιτική που ακολουθεί βασίζεται σ’ αυτή. Η πολιτική εξαρτάται από την ιδεολογία της και κάθε πολιτική οργάνωση ή πολιτικό κόμμα οικοδομεί τη στρατηγική και τακτική του στη βάση της ιδεολογίας. Ο Ν. Ζαχαριάδης τονίζει:

“Την πολιτική σου γραμμή να τη χαράζεις, και την πολιτική σου δράση, την επαναστατική πράξη να την καθοδηγείς σύμφωνα με τα διδάγματα της θεωρίας...”. Η μαρξιστική - λενινιστική θεωρία είναι λοιπόν το πρωταρχικό και η αναθεώρηση, από την καθοδήγηση της ΣΑΚΕ, της μαρξιστικής - λενινιστικής θεωρίας, αποτελεί την πηγή των όποιων άλλων οπορτουνιστικών θέσεων. Και αυτό πρέπει να αποκαλυφτεί, για το συμφέρον του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος, όσο και αν ο οπορτουνιστές ηγέτες της ΣΑΚΕ θα προτιμούσαν το αντίθετο.

ΤΑ ΑΔΙΕΞΟΔΑ ΤΩΝ ΟΠΟΡΤΟΥΝΙΣΤΩΝ ΗΓΕΤΩΝ ΤΗΣ ΣΑΚΕ

Δείξαμε τις διαφωνίες μας με τη ΣΑΚΕ, τόσο στα ιδεολογικά όσα και στα πολιτικά ζητήματα. Ξεκαθαρίσαμε, γιατί για τους μαρξιστές - λενινιστές η υπεράσπιση της επαναστατικής θεωρίας αποτελεί το πρωταρχικό ζήτημα, που καθορίζει και την πολιτική γραμμή και δράση μιας οργάνωσης, Και κατά συνέπεια για τη πολεμική μας είναι στραμμένη στο ζητήματα αυτά.

Είναι καθαρό παραπέρα ότι οι διαφωνίες δεν είναι μονάχα ανάμεσα στην ΟΚΜΛΕ και στη ΣΑΚΕ, αλλά ανάμεσα στο ΚΕΑ-και σ’ όλο το μαρξιστικό - λενινιστικό κίνημα από τη μια και την οπορτουνιστική ηγεσία της ΣΑΚΕ απ’ την άλλη. Αυτό είναι συνέπεια της αντιμαρξιστικής - αντιαλβανικής τοποθέτησης των ηγετών αυτών. Έγινε επίσης φανερό, ότι ο αντιαλβανισμός δε βρίσκεται στο ζήτημα, αν υπερασπίζον την Αλβανία από τις φασιστικές επιθέσεις και προκλήσεις (κάτι που το κάνει και το “Κ”ΚΕ και τα “Κ” ΚΕ (Μ-Λ)” άσχετα σε πιο βαθμό και για ποιούς λόγους, όμως είναι εχθροί του σοσιαλισμού που οικοδομείται στην Αλβανία), αλλά στην αντίθεση της με τη μαρξιστική - λενινιστική γραμμή του Κόμματος Εργασίας Αλβανίας και του μαρξιστικού- λενινιστικού κινήματος.

Ας υπογραμμίσουμε, για άλλη μια φορά τη στάση μας απέναντι στην επαναστατική γραμμή του ΚΕΑ και στο σοσιαλισμό που οικοδομείται στην Αλβανία: “Η θέση του Γκεόργκι Ντιμιτρόφ, που έκφραζε τη θέση του διεθνούς κομμουνιστικού και

εργατικού Κινήματος της εποχής, απέναντι στη Σοβιετική Ένωση του Στάλιν, ισχύει σήμερα απόλυτα και για την περίπτωση της ΛΣΔ Αλβανίας Η στάση απέναντι στη ΛΣΔ Αλβανίας απέναντι στη δικτατορία του προλεταριάτου που υπάρχει εκεί, απέναντι στο σοσιαλισμό που εκεί οικοδομείται, σύμφωνα με την επαναστατική διδασκαλία των Μαρξ - Ένγκελς - Λένιν - Στάλιν, απέναντι στη συγκεκριμένη επαναστατική μαρξιστική - λενινιστική γραμμή του ΚΕΑ αποτελεί τη βασική διαχωριστική γραμμή μεταξύ των επαναστατών μαρξιστών - λενινιστών κομμουνιστών και των προδοτών ρεβιζιονιστών όλων των αποχρώσεων καθώς και των άλλων ομορτιστών. Η οργάνωσή μας θεωρεί σήμερα τη συνεπή, χωρίς ταλαντεύσεις και χωρίς απολύτως καμία επιφύλαξη, υπεράσπιση της δικτατορίας του προλεταριάτου στην Αλβανία και της επαναστατικής γραμμής του ΚΕΑ όχι μόνο σαν πρώτιστα καθήκον της, που απορρέει από τις Αρχές του προλεταριακού διεθνισμού αλλά και σαν ιδιαίτερη τιμή της. Η ομορτιστική μικροαστική καθοδήγηση της ΣΑΚΕ μπορεί “με την ησυχία της” και μαζί μ’ όλη την αστικο - ρεβιζιονιστική αντίδραση, να θεωρεί και να χαρακτηρίζει τη στάση μας αυτή “πιθηκισμό” (“ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ”, Οχτώβρης 1982).

Έτσι έχουν τα πράγματα με την οργάνωσή μας. Οι ηγέτες της ΣΑΚΕ βέβαια “δεν τοποθετούνται”. Είναι και αυτή μια στάση, μόνο που είναι ομορτιστική και δείχνει αδυναμία αντιπαράθεσης. Για να γίνει κατανοητό αυτό αρκεί μόνο να αναφέρουμε τις κατά καιρούς τοποθετήσεις της απέναντι στην οργάνωσή μας.

Στην πρώτη τοποθέτηση (“Οχτώβρης”, Σεπτέμβρης 82), η μόνη σοβαρή κριτική απέναντι στην οργάνωσή μας ήταν ότι αποδεχόμασταν “έτσι όπως έχει, οποιαδήποτε άποψη των Μ-Λ κομμάτων, χωρίς καν να τα ’χουν διαβάσει και χωρίς φυσικά να μπορούν να εμβαθύνουν σ’ αυτά”. Πράγμα φυσικό, αφού σύμφωνα με τη ΣΑΚΕ, ό λ α τα μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα δέχονται άκριτα τις θέσεις του ΚΕΑ. Για μας βέβαια αυτή η “κριτική” αποτελούσε και αποτελεί τιμή, που αναγνωρίζονταν έτσι, ότι η γραμμή μας είναι σύμφωνη με αυτή του ΚΕΑ και των άλλων μαρξιστικών - λενινιστικών κομμάτων.

Έτσι στη δεύτερη τοποθέτηση (“Οχτώβρης”, Φλεβάρης 83) η ΣΑΚΕ δεν την επανέλαβε, αλλά μίλησε για “ύποπτη δραστηριότητα”, “προβοκατόρικη” και μας κατηγορήσε αυτή τη φορά, ότι κόβουμε στα μέτρα μας τις θέσεις του ΚΕΑ (!). Απόδειξη βέβαια Καμιά.

Την τρίτη φορά (“Οχτώβρης”, Μάης 84) αφήνοντας στην άκρη το “ύποπτη δραστηριότητα”, η ΣΑΚΕ προσδιόρισε επιτέλους πολιτικά και το ρόλο της ΟΚΜΛΕ. Είμαστε, λέει, κομμάτι του “επικίνδυνου για το μαρξισμό ρεύματος” που διαμορφώνεται στο Μ - Λ κίνημα !! Τέτοιο ρεύμα εμείς δε γνωρίζουμε στο διεθνές κομμουνιστικό μαρξιστικό - λενινιστικό κίνημα ούτε ως τώρα έχει καταγγεληθεί κάτι τέτοιο. Όσον αφορά την ΟΚΜΛΕ και πάλι η ΣΑΚΕ δεν παραθέτει καμιά απόδειξη. Εκείνο που θα πρέπει να προσέξει ο αναγνώστης είναι ότι και αυτή, την τρίτη κατά σειρά τοποθέτηση της ΣΑΚΕ (που βέβαια ούτε την απέδειξε ούτε μπορεί να την αποδείξει) στην τέταρτη τοποθέτησή της (“Οχτώβρης”, Μάης 85) την αναίρεσε!! Η τέταρτη και τελευταία της τοποθέτηση είναι “δεν τοποθετούμαστε”!!

Τέσσερες φορές τοποθετήθηκαν, με τέσσερες διαφορετικές θέσεις. Σπάνια άλλη οργάνωση, ανεξάρτητα από τον προσανατολισμό της, έχει εμφανίσει τέτοια σύγχυση, επιπολαιότητα και αδυναμία αντιπαράθεσης. Οι οπαδοί της ας κρίνουν.

Οι οπορτουνιστές ηγέτες της ΣΑΚΕ για το σ. Ε. Χότζα και τη ΛΣΔ Αλβανίας

“Μεγάλος επαναστάτης και επιφανής διεθνιστής” είναι ο τίτλος άρθρου του “Οχτώβρη” (Μάης 1985) για το σύντροφο Ενβέρ Χότζα με αφορμή το θάνατό του. Και συνεχίζει η αναφορά στη ζωή και στο έργο του με χαρακτηρισμούς “μεγάλος μαρξιστής - λενινιστής”, “αλύγιστος επαναστάτης”, κλπ., κλπ.

Εδώ είμαστε υποχρεωμένοι να θέσουμε το ερώτημα. Άλλαξε θέση η ΣΑΚΕ για το σύντροφο Ενβέρ Χότζα και τον θεωρεί πραγματικά “μεγάλο επαναστάτη και επιφανή διεθνιστή” κλπ. ή πρόκειται απλώς για υποκριτική διπλοπρόσωπη στάση και ελιγμό; Φυσικά πρόκειται για το δεύτερο.

Η ΣΑΚΕ απαντώντας παλιότερα σε κριτική μας και αναφερόμενη στο σύντροφο Ενβέρ Χότζα - τον οποίο εμείς πάντα θεωρούσαμε και θεωρούμε μεγάλο μαρξιστή - λενινιστή -έγραφε: “Το να βάζεις κάμποσα κοσμητικά επίθετα κάθε φορά που θα αναφέρεις το όνομα του ΚΕΑ ή του συντρόφου Ενβέρ Χότζα, είναι καλό για ένα μαθητή των πρώτων γυμνασιακών τάξεων που διαγωνίζεται στα νέα ελληνικά. Για πολιτικούς όμως αυτό καταντάει γελοίος πιθηκισμός που αποδείχνει την κενότητα και την παντελή έλλειψη επιχειρημάτων, θέσεων και απόψεων” (“Οχτωβρης”, Σεπτέμβρης 1982). Αυτή η θέση της που απορρίπτει τη μεγάλη συμβολή του συντρόφου, Ενβέρ Χότζα στο διεθνές κομμουνιστικό μαρξιστικό - λενινιστικό κίνημα (ακριβώς γι αυτό το λόγο ενοχλείται ιδιαίτερα από τα “κοσμητικά επίθετα”, όπως λέει, και εξοργισμένη και σε μικροαστική έξαρση μιλάει για “γελοίο πιθηκισμό” κλπ.) ισχύει και σήμερα γιατί ποτέ ως τώρα δεν την έχει απορρίψει. Είναι η π ρ α γ μ α τ ι κ ή της θέση.

Όσο για μας είχαμε δώσει τότε την παρακάτω απάντηση στους οπορτουνιστές της ΣΑΚΕ, απάντηση που ισχύει ακόμα και σήμερα: “Όσο γιο τα “κοσμητικά επίθετα” στο ΚΕΑ και το σύντροφο Ενβέρ Χότζα για τα οποία μας κατηγορεί έχουμε να πούμε τούτο: μελετώντας κανείς την επαναστατική δράση του ΚΕΑ και του συντρόφου Ενβέρ Χότζα δε μπορεί σαν κομμουνιστής παρά να καταλήξει υποχρεωτικά στο συμπέρασμα ότι το ΚΕΑ είναι ένα ένδοξο και ηρωικό επαναστατικό μαρξιστικό - λενινιστικό κόμμα που ορθώθηκε ενάντια στο σύγχρονο ρεβιζιονισμό, τον σύντριψε πολιτικά και ιδεολογικά και συνεχίζει και σήμερα τη νικηφόρα πόλη του, το οποίο διατήρησε και υπεράσπισε τη δικτατορία του προλεταριάτου στη χώρα του και οικοδομεί με επιτυχία το σοσιαλισμό με τις δικές του δυνάμεις και σύμφωνα με την επαναστατική-θεωρία των Μαρξ - Ένγκελς - Λένιν - Στάλιν και πως ο σύντροφος Ενβέρ Χότζα είναι ένας επιφανής μαρξιστής - λενινιστής και δοκιμασμένος προλετάριος επαναστάτης που καθοδήγησε και καθοδηγεί έξυπνα και με μεγάλη διορατικότητα τη μεγαλειώδη ιστορική πόλη ενάντια στο σύγχρονα ρεβιζιονισμό όλων των αποχρώσεων. Πέρα απ’ αυτό ο σύντροφος Ενβέρ Χότζα και το ΚΕΑ έθεσαν για π ρ ώ τ η φορά· και έλυσαν, στη βάση του μαρξισμού - λενινισμού, μια σειρά νέα προβλήματα, όπως το ζήτημα. της παλινόρθωσης του καπιταλισμού στη Σοβιετική Ένωση και στις πρώην Λαϊκές Δημοκρατίες, τη διατήρηση του καπιταλισμού στην Κίνα, μια σειρά προβλήματα που συνδέονται με την οικοδόμηση του σοσιαλισμού κλπ., κλπ.” (“ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ” Οχτώβρης 1982).

Η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ ακολουθώντας την ίδιο ταχτική με τους μαοϊκούς ρεβιζιονιστές. όπως είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, επιδιώκει τον ίδιο σκοπό. Να συγκαλύψει τον αντιμαρξιστικό - αντιαλβανικό της προσανατολισμό, να κρύψει την αντίθεση με τη γραμμή του ΚΕΑ και του συντρόφου Ενβέρ Χότζα, να περάσει έτσι

τον αντιαλβανισμό της κρυφά και ύπουλα. Αυτή, που από την Α Συνδιάσκεψη το Μάρτη του 79 έκανε σημαία της τα δήθεν “λάθη” του ΚΕΑ και ανέλαβε να προστατέψει απ αυτό το διεθνές μαρξιστικό - λενινιστικό κίνημα, τώρα ελίσσεται και σωπαίνει. Προτιμάει φαίνεται καλύτερες μέρες. Ο ελιγμός όμως αυτός των οπορτουνιστών ηγετών της ΣΑΚΕ δε μπορεί να πείσει κανέναν.

ΣΤΑ 40ΧΡΟΝΑ ΤΗΣ ΛΣΔ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Ένα διαφορετικό τρόπο επίθεσης ενάντια στο ΚΕΑ και το σύντροφο Ενβέρ Χότζα είχαν ακολουθήσει οι καθοδηγητές της ΣΑΚΕ στην επέτειο των 40χρονων από την απελευθέρωση της Αλβανίας.

Στον “Οχτώβρη” (Δεκέμβρης 1984) ενώ η καθοδήγηση της ΣΑΚΕ αναφέρονταν στα 40 χρόνια από την απελευθέρωση της Αλβανίας, στη διπλανή σελίδα δημοσίευσαν μια αντικομμουνιστική επιστολή συναγωνιστών τους που ισχυρίζονταν ότι η Αλβανία δεν είναι σοσιαλιστική χώρα (!) Η επιστολή αυτή αφού” κριτίκαρε” τη γραμμή του ΚΕΑ σ όλα σχεδόν τα ζητήματα της εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής κατέλεγε ανοιχτά: “Η η θεωρία του ιστορικού υλισμού και του μαρξισμού - λενινισμού ... είναι λαθεμένη ή η οικονομική ανάπτυξη της Αλβανίας δεν είναι σοσιαλιστική”. Και αυτοί οι αντικομμουνιστές συμπέραναν “πως συμβαίνει το δεύτερο” Όχι μονάχα λοιπόν οι συναγωνιστές της ΣΑΚΕ (όπως η ίδια τους αποκαλεί) φέρνουν σε αντίθεση το μαρξισμό - λενινισμό με την οικοδόμηση του σοσιαλισμού στην Αλβανία. αλλά και απερίφραστα δηλώνουν πως η Αλβανία δεν είναι σοσιαλιστική χώρα (!).

Πιο προβοκατόρικη επίθεση ενάντια στο ΚΕΑ και το σύντροφο Ενβέρ Χότζα δε θα μπορούσε να γίνει. Το γιατί η ΣΑΚΕ τους θεωρεί συναγωνιστές της και αυτό δεν είναι δύσκολο να το καταλάβει κανένας. Δεν είναι σκοπός μας να αναφερθούμε στο αντικομμουνιστικό περιεχόμενο αυτής της επιστολής και στην “απάντηση” των ηγετών της ΣΑΚΕ στα πιο σημαντικά ζητήματα που οι Θέσεις αυτών των αντικομμουνιστών είναι ίδιες με αυτές της ΣΑΚΕ (“αδιαφορία του ΚΕΑ για την ανάπτυξη του Μ-Λ κινήματος”, “που το ΚΕΑ θυμάται τις Μ - Λ αρχές μόλις το... 1978 και καταγγέλλει το ΚΚ Κίνας και το μαοϊσμό”, “της ανοιχτής κριτικής ανάμεσα στα κόμματα” κλπ.) ήταν φυσικό η ΣΑΚΕ να αποφύγει την απάντηση. Άλλωστε και αυτοί είναι δικό της παιδιά.

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΟΥ ΚΕΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ ΕΝΒΕΡ ΧΟΤΖΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΠΕΡΑ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΟΥ ΜΑΡΞΙΣΜΟΥ-ΛΕΝΙΝΙΣΜΟΥ

Μετά από όσα αναφέραμε δεν θα περίμενε βέβαια κανένας να αποδέχονται οι οπορτουνιστές της ΣΑΚΕ τη συμβολή του συντρόφου Ενβέρ Χότζα στον εμπλουτισμό και στην παραπέρα ανάπτυξη της μαρξιστικής - λενινιστικής θεωρίας.

Σ’ όλα τα κείμενά τους αλλά και στο τηλεγράφημα που έστειλαν στο ΚΕΑ, μ αφορμή το θάνατο του συντρόφου Ενβέρ Χότζα, δεν κάνουν λόγο για τη συμβολή των διδασμάτων του στον εμπλουτισμό του μαρξισμού – λενινισμού. Κάτι παραπάνω. Σαν οπορτουνιστές που είναι λ ο γ ο - κ ρ ί ν ο υ ν από το λόγο του συντρόφου Ραμίζ Αλία το κομμάτι που αναφέρεται στο ζήτημα αυτό. Το κομμάτι που έκοψαν (με το γελοίο πρόσχημα της παράθεσης αποσπασμάτων από το λόγο του) αναφέρει: “Η θεωρητική σκέψη Του για το ζήτημα της επανάστασης, της διχτατορίας του προλεταριάτου και της οικοδόμησης Του σοσιαλισμού, οι αναλύσεις για τον ιμπεριαλισμό και το ρεβιζιονιστικό εκφυλισμό είναι μια ε ξ α ί ρ ε τη συμβολή (υπογρ δική μας) στον

θεωρητικό θησαυρό του μαρξισμού - λενινισμού και της Παγκόσμιας επαναστατικής πράξης” (“ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ”, Μάης 1985).

Αξιίζει επίσης να αναφερθεί ότι οι ομορτουμιστές της ΣΑΚΕ αποσιώπησαν εντελώς και την Επιστημονική Συνδιάσκεψη του ΚΕΑ που έγινε στις παραμονές των 75χρονων του σύντροφου Ενβέρ Χότζα στις 3 και 4 Οχτώβρη 1983 στα Τίρανα, που είχε σαν θέμα: “Η θεωρητική σκέψη του ΚΕΑ και του σύντροφου Ενβέρ Χότζα” (κοίτα Λόγο του σ. Ραμίζ Αλία στην Επιστημονική Συνδιάσκεψη, “ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ” Νοέμβρης 1983)

Οι ομορτουμιστές ηγέτες της ΣΑΚΕ είναι ακριβώς στην αντίθετη μεριά από το δρόμο του σύντροφου Ενβέρ Χότζα.

Ειδικότερα την ανάλυση του ΚΕΑ για την παλινόρθωση του καπιταλισμού στη Σοβιετική Ένωση και στις άλλες πρώην σοσιαλιστικές χώρες καθώς και για τα επαναστατικά μέτρα που πήρε το ΚΕΑ για να αποτρέψει την παλινόρθωση του καπιταλισμού στην Αλβανία, η ομορτουμιστική καθοδήγηση της ΣΑΚΕ τα απορρίπτει. Στη μπροσούρα της “Ο μαοϊσμός αντεπαναστατική θεωρία και πράξη” αναφέρει: “Από την αρνητική πείρα της παλινόρθωσης του καπιταλισμού στη ΣΕ πρέπει να βγάλουμε πολλά συμπεράσματα που να προωθούν το μαρξισμό και όχι να αλλοιώνουν τον επαναστατικό του χαρακτήρα. Είναι σίγουρο πως αν ο Σταλιν και ο Λένιν είχαν γνωρίσει το φαινόμενο της παλινόρθωσης του καπιταλισμού σε μια σοσιαλιστική χώρα θάβγαζαν πολλά και πλούσια συμπεράσματα” (σελ. 34) Όμως η μελέτη αυτή του νέου φαινομένου του ρεβιζιονιστικού εκφυλισμού σε μια σοσιαλιστική χώρα έχει ήδη γίνει από το ΚΕΑ και το σύντροφο Ενβέρ Χότζα και ακριβώς τα μέτρα που πάρθηκαν στηρίζονται σ’ αυτή την ανάλυση και εγγυώνται το μέλλον της ΛΣΔ Αλβανίας πάντα σε μαρξιστικό - λενινιστικό δρόμο, πάντα κόκκινο. Το κείμενο του Ρ Σ Τιράνων που αναδημοσιεύουμε μιλάει σύντομα γι αυτό το ζήτημα.

Τα διδάγματα αυτά τα α ρ ν ο ύ ν τα ι , όπως το επιβεβαιώνει το παραπάνω απόσπασμα (αλλιώς θα μιλούσαν ότι την ανάλυση την έχει κάνει το ΚΕΑ και ο σ. Ενβέρ Χότζα), οι ομορτουμιστές της ΣΑΚΕ και ακριβώς αυτός είναι ο λόγος που απέφυγαν να προβάλλουν ο έργο του σύντροφου Ενβέρ Χότζα “Οι χρουστιοφικοί”,

Συμπερασματικά έχουμε να πούμε ότι η αποσιώπηση των ζητημάτων και οι ψεύτικες και υποκριτικές αναφορές στο σύντροφο Ενβέρ Χότζα δεν πρόκειται να σώσουν τους ομορτουμιστές ηγέτες της ΣΑΚΕ
Αργότερα θα αναφερθούμε στα ζητήματα που θίγουν στο περιβόητα γράμμα τους στο ΚΕΑ.

ΑΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΔΙΔΑΓΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ ΕΝΒΕΡ ΧΟΤΖΑ

Όπως οι ίδιοι ισχυρίζονται στο γράμμα που έστειλαν στο ΚΕΑ, το Μάρτη του 1979, ήθελαν να εκφράσουν: “Τις διαφωνίες μας με σ κ ο π ό να βοηθήσουμε στα ξεπεράσματα των λαθών σας και να συμβάλλουμε και εμείς στο δυνάμωμα και στην ανάπτυξη του Παγκόσμιου μαρξιστικού - λενινιστικού Κινήματος...”, (σελ. 1 του γράμματος).

Αυτό απλά σημαίνει απόρριψη μια σειρά θέσεων του ΚΕΑ και του σύντροφου Ενβέρ Χότζα στο ζήτημα της πάλης ενάντια στα μαοϊκό ρεβιζιονισμό, του Προλεταριακού

διεθνισμού, της εξωτερικής πολιτικής της ΛΣΔ Αλβανίας κλπ. Τις Θέσεις αυτές τις επέχτειναν παραπέρα και στα ζητήματα που αφορούν την οικοδόμηση του σοσιαλισμού (μεταβατική περίοδος, ανταγωνιστικές αντιθέσεις κλπ.).

Παρμένες στα σύνολό τους οι θέσεις αυτές των ηγετών της ΣΑΚΕ συγκρατούν μια ολοκληρωμένη γραμμή, γραμμή αντιπαράθεσης στη μαρξιστική - λενινιστική γραμμή του ΚΕΑ και του συντρόφου Ενβέρ Χότζα, γραμμή άρνησης του σοσιαλισμού στην Αλβανία. Έξι χρόνια πέρασαν από τότε και το ΚΕΑ πολύ σωστά δεν “ξεπερνάει τα λάθη του”, δεν τα κουνάει ούτε πόντο από τον δήθεν “επικίνδυνο δρόμο που βαδίζει” (σελ. 12 του γράμματος) δηλαδή το δρόμο του μαρξισμού - λενινισμού,

Την αντιμαρξιστική - αντιαλβανική γραμμή των ηγετών της ΣΑΚΕ θα αναλύσουμε λεπτομερειακά σε επόμενα άρθρα για να γίνει κατανοητή στον καθένα.

Η πάλη του ΚΕΑ ενάντια στο μαοϊκό ρεβιζιονισμό και οι συκοφαντίες της ΣΑΚΕ

Ένα από τα ζητήματα της κριτικής - επίθεσης της οπορτουνιστικής ηγεσίας της ΣΑΚΕ ενάντια στο ΚΕΑ και το σύντροφο Ενβέρ Χότζα στο γράμμα - λιβελογράφημα, που ενέκρινε η Α' Συνδιάσκεψη της ΣΑΚΕ (Μάρτης 79), ήταν η στάση του απέναντι στο ΚΚ Κίνας και το Μάο Τσετούνγκ.

Σύμφωνα με τη ΣΑΚΕ υπήρχαν τα στοιχεία για να γίνονταν η καταγγελία του μαοϊσμού, σαν μια παραλλαγή του σύγχρονου ρεβιζιονισμού, πολύ νωρίτερα. Στο γράμμα της γράφει **“Το συμπέρασμα που βγάζουμε είναι ότι στοιχεία υπήρχαν για να βγάλετε το συμπέρασμα ότι ο Μάο Τσετούνγκ μετά την νίκη της αστικοδημοκρατικής Επανάστασης είναι ένας χυδαίος ρεβιζιονιστής”** (σελ. 13 του γράμματος)

Όπως είναι γνωστό, η καταγγελία του ΚΕΑ ενάντια στις αντιμαρξιστικές θεωρίες του Μάο έγινε στις 7 Ιούλη 1977 με το άρθρο της “Ζέρι ι Πόπουλιτ” “Θεωρία και Πραχτικά της επανάστασης”, όπου κριτικάρεται η θεωρία των “3 κόσμων” και το Γενάρη 1978 που στο βιβλίο του “Ιμπεριαλισμός και Επανάσταση” ο σύντροφος Ενβέρ Χότζα ξεσκεπάζει, με βάση το μαρξισμό-λενινισμό, τη ρεβιζιονιστική ουσία της “σκέψης Μάο Τσετούνγκ”.

Εδώ όμως ο σύντροφος Ενβέρ Χότζα (όπως και στο άλλο έργο του “Σκέψεις για την Κίνα”, τόμος Α και Β) αναλύει με κάθε λεπτομέρεια την εξέλιξη της γραμμής του ΚΚ Κίνας και του Μάο Τσετούνγκ και τα στοιχεία που είχε το ΚΕΑ να κρίνει αυτή τη γραμμή. Είναι τόσο αποκαλυπτική και λεπτομερειακή η τοποθέτηση του συντρόφου Ενβέρ Χότζα που δεν αφήνει καμιά αμφιβολία, ούτε για την έλλειψη επαγρύπνησης από το ΚΕΑ ούτε πολύ περισσότερο ότι υπήρχαν τα στοιχεία για να καταλήξει τα ΚΕΑ σένα οριστικό συμπέρασμα.

Αναφερόμενος στις αντιμαρξιστικές Θέσεις του Μάο “όπως η θέση του χειρισμού των αντιθέσεων ανάμεσα στο προλεταριάτο και την αστική τάξη, σαν μη ανταγωνιστικές αντιθέσεις...”, “η θέση το χωριό θα κυκλώσει την πόλη” κλπ. καθώς και σε “άλλες απόψεις και πολιτικές θέσεις του Μάο Τσετούνγκ και του Κομμουνιστικού Κόμματος της Κίνας που δε συμφωνούν με τις μαρξιστικές - λενινιστικές απόψεις του Κόμματός μας”, “ο σύντροφος Ενβέρ Χότζα τονίζει:

“Το Κόμμα μας, αναλύοντας τα γεγονότα, κατέληξε σε μερικά γενικά και ιδιαίτερα συμπεράσματα, που το έκαναν να επαγρυπνεί, μα απέφευγε την πολεμική με το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κίνας και με τους κινέζους ηγέτες, όχι γιατί φοβούνταν να

κάνει πολεμική μ αυτούς, αλλά γιατί τα δοσμένα που διέθετε για τον εσφαλμένο αντιμαρξιστικό δρόμο αυτού του κόμματος και του ίδιου του Μάο Τσετούνγκ, δεν ήταν πλήρη και δεν επέτρεπαν ακόμα να καταλήξουμε σε τελικό συμπέρασμα, Από την άλλη μεριά, για ένα διάστημα το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κίνας αντιτάσσονταν στον αμερικάνικα ιμπεριαλισμό και στην αντίδραση. Επίσης, πήρε θέση ενάντια στο σοβιετικό ρεβιζιονισμό δεν υπαγορεύονταν από σωστές μαρξιστικές - λενινιστικές θέσεις αρχών” (Ενβέρ Χότζα, “Ιμπεριαλισμός και Επανάσταση” σελ. 273).

Από το 1956 που τα δυο κόμματα βρέθηκαν μαζί στην πάλη ενάντια στο χρουτσωφικό ρεβιζιονισμό η στάση του ΚΕΑ απέναντι στους ηγέτες του ΚΚ Κίνας ήταν στάση μαρξιστική – λενινιστική. Η επαγρύπνηση απέναντι στις ταλαντεύσεις, την πραγματίστικη πολιτική και τις λαθεμένες θέσεις των κινέζων ηγετών υπήρχε πάντα, λόγω όμως της ταλαντευόμενης πολιτικής των Κινέζων στα διεθνή στίβα (πότε έβγαιναν με μαρξιστικές-λενινιστικές θέσεις και πότε με ρεβιζιονιστικές) και επίσης λόγω έλλειψης στοιχείων για την οικοδόμηση του “σοσιαλισμού” στην Κίνα ήταν αδύνατο να καταλήξει το ΚΕΑ σε οριστικό συμπέρασμα

Δεν είναι απαραίτητο να επιχειρηματολογήσουμε με εμείς πάνω σ αυτό το ζήτημα, τη στιγμή που για όποιον ενδιαφέρεται υπάρχει η αναλυτική τοποθέτηση του ΚΕΑ και του σύντροφου Ενβέρ Χότζα στα βιβλία του “Ιμπεριαλισμός και Επανάσταση”, “Σκέψεις για την Κίνα” (τόμος Α και Μ), το γράμμα της ΚΕ του ΚΕΑ στην ΚΕ του ΚΚ Κίνας, κλπ. Είναι επίσης περιττό, αφού και μια μόνο αναφορά στα λεγόμενα της ΣΑΚΕ, Θα μας πείσει να την επιπολαιότητά της και τπ συκοφαντικό χαρακτήρα που περιέχει η τοποθέτηση της,

Η ΕΠΙΠΟΛΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΝ ΟΠΟΡΤΟΥΝΙΣΤΩΝ ΗΓΕΤΩΝ ΤΗΣ ΣΑΚΕ

“Δε μπορούμε να δεχτούμε το γεγονός ότι το ΚΕΑ, ένα κόμμα με τόση μεγάλη πείρα στον αγώνα ενάντια στους ρεβιζιονιστές κάθε απόχρωσης, δε μπορούσε να βγάλει συμπεράσματα για το Μάο Τσετούνγκ **έστω και μόνο απ’ την τοποθέτησή του απέναντι στο ζήτημα Στάλιν**” (υπογρ. δική μας, σελ. 12 του γράμματος της ΣΑΚΕ στο ΚΕΑ).

Φαίνεται καθαρά από το παραπάνω απόσπασμα, ότι σύμφωνα με τη ΣΑΚΕ και μόνο η τοποθέτηση του Μάο για το Στάλιν ήταν αρκετό για να καταλήξει κανείς στο συμπέρασμα ότι ο Μάο είναι ρεβιζιονιστής. Είναι γνωστή η ρεβιζιονιστική θέση του Μάο για τα δήθεν “λάθη” του Στάλιν (λάθη κατά 30%!). Όμως ακριβώς αυτό έπρεπε να αποδεχτεί στην πράξη, γιατί η τέτοια στάση απέναντι στο Στάλιν, σημαίνει απόρριψη της μαρξιστικής - λενινιστικής γραμμής του Στάλιν. Και αυτό θα κρίνονταν από τη γραμμή του ΚΚ Κίνας τόσο στο διεθνή στίβο όσο και στην εσωτερική γραμμή της Κίνας. Η θέση του ΚΚ Κίνας λοιπόν και του Μάο Τσετούνγκ **παρμένες στο σύνολό τους και στην πραχτική τους εφαρμογή** θάδειχναν αν οι κινέζοι στέκονταν στο δρόμο του Στάλιν και όχι το αντίθετο.

Η παραπάνω τοποθέτηση της ΣΑΚΕ δεν έχει καμιά σχέση με το μαρξισμό, παρά μόνο με την μικροαστική επιπολαιότητα. Ίσως κάτι να υποψιάζονταν γιατί όταν στον “Οχτώβρη” (Νοέμβρης 80) έδωσαν στη δημοσιότητα το γράμμα (παραλλαγμένο βέβαια) την παρουσίασαν διαφορετικά: “Εκείνο όμως για το οποίο κριτικάρομε τους αλβανούς συντρόφους είναι το γιατί αυτή η πάλη δε βγήκε απ την αρχή στο φως της

δημοσιότητας και ιδιαίτερα όταν οι κινέζοι με το Μάο άρχισαν να αγκαλιάζουν τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό κλπ ‘ (“Οχτώβρης” Νοέμβρης 1980).

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα με τη σειρά. Αρνούμενοι τη μαρξιστική - λενινιστική θέση του ΚΕΑ, ότι για να κρίνουμε ένα Κόμμα αν είναι μαρξιστικό - λενινιστικό πρέπει να δούμε τις θέσεις του στο σύνολό τους και στην πραχτική τους εφαρμογή, οι οπορτουνιστές της ΣΑΚΕ παίρνοντας τότε τη μια και την άλλη Θέση χάνουν κάθε ίχνος πολιτικής σοβαρότητας. Στο **πρώτο** απόσπασμα που παραθέσαμε (σελ. 13 του γράμματος) λένε γενικά ότι υπάρχουν στοιχεία να να βγει το συμπέρασμα “μετά τη νίκη της αστικο-δημοκρατικής επανάστασης” δηλαδή μετά το 1949. Στο **δεύτερο** με κριτήριο τη θέση του Μάο για το Στάλιν το προσδιορίζουν στα 1963. Στο **τρίτο** (“Οχτώβρης” Νοέμβρης 80) “ιδιαίτερα μετά το αγκάλιασμα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού”- δηλαδή το 1971 (ταξίδι του Νίξον στην Κίνα).

Η ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥΣ ΕΠΙΘΕΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΟΜΜΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Με τέτοια στοιχεία λοιπόν και με αντιφατικές τοποθετήσεις η οπορτουνιστική καθοδήγηση της ΣΑΚΕ “ανακάλυψε” τα λάθη του ΚΕΑ. Ως εδώ βέβαια, δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να “θεωρητικοποιήσει” τις συκοφαντικές επιθέσεις των μαοϊκών ρεβιζιονιστών του “ΚΚΕ (Μ-Λ)” που την περίοδο εκείνη είχαν αναλάβει εκστρατεία ενάντια στο ΚΕΑ επειδή αποκάλυπτε το ρεβιζιονισμό τους.

Οι μικροαστοί ηγέτες της ΣΑΚΕ προχώρησαν και παραπέρα. Όχι μονάχα το ΚΕΑ και ο σύντροφος Ενβέρ Χότζα, ενώ είχε τα στοιχεία δεν κατάγγειλε “από τη νίκη” της αστικο-δημοκρατικής επανάστασης και μετά δηλαδή από το 1949 το Μάο (πράγμα που, όπως λένε, έβλαψε το μαρξιστικό λενινιστικό κίνημα) αλλά Και προσπάθησαν να συγκαλύψουν το λάθος τους (!!!). Στη σελίδα 9 του γράμματος οι οπορτουνιστές της ΣΑΚΕ συμβουλεύουν το ΚΕΑ: “Εμείς οι μαρξιστές-λενινιστές της Ελλάδας περιμέναμε από σας σύντροφοι ανοιχτή αυτοκριτική για τα σοβαρά λάθη σας που προκάλεσαν ζημιά στο μαρξιστικό - λενινιστικό κίνημα γιατί, όπως διδάσκει ο Στάλιν, **“Δίχως αυτοκριτική δεν υπάρχει σωστή διαπαιδαγώγηση του κόμματος, της τάξης, της μάζας. Δίχως σωστή διαπαιδαγώγηση του κόμματος, της τάξης της μάζας δεν υπάρχει μπολσεβικισμός”** (τόμος 11ος, σελ. 129, υπογρ. δική μας). Μελετώντας όμως, από το έργο του σ. Ενβέρ Χότζα “Ιμπεριαλισμός Και Επανάσταση”, το κεφάλαιο για την αντεπαναστατική “σκέψη Μάο Τσετούνγκ” αντί να δούμε αυτοκριτική από πλευράς σας για τις παλιές σας εκτιμήσεις για τον κινέζο Χρουτσώφ είδαμε με μεγάλη μας πίκρα, μια προσπάθεια δικαιολόγησής τους” (σελ. 13 του γράμματος της ΣΑΚΕ στα ΚΕΑ). Και στη σελ. 12: “πιστεύαμε ακράδαντα πλέον ότι με τις απόψεις σας αυτές (εννοούν αυτές στο έργο “Ιμπεριαλισμός και Επανάσταση”) **προσπαθείτε να δικαιολογήσετε το λάθος σας**” (υπογρ. δική μας).

Έτσι λοιπόν το περίφημο έργο του σύντροφου Ενβέρ Χότζα που αποτελεί ισχυρό όπλο στα χέρια των μαρξιστών - λενινιστών όλου του κόσμου γιατί αναλύει σωστά τη σημερινή διεθνή κατάσταση και καταπολεμάει όλα τα αντεπαναστατικά ρεβιζιονιστικά ρεύματα, κατά τους οπορτουνιστές της ΣΑΚΕ, είναι έργο που συγκαλύπτει τα δήθεν ‘λάθη” του ΚΕΑ και επομένως άχρηστο για το διεθνές Κομμουνιστικό κίνημα (όψιμα όμως η ΣΑΚΕ μιλάει υποκριτικά για το “μεγάλο μαρξιστή - λενινιστή Ενβέρ Χότζα”). Για τους μαρξιστές - λενινιστές όλου του κόσμου τα έργο του σύντροφου Ενβέρ Χότζα και ιδιαίτερα το “Ιμπεριαλισμός και Επανάσταση” αποτελεί μια μεγάλη συμβολή του σύντροφου Ενβέρ Χότζα στο

θησαυροφυλάκιο του μαρξισμού-λενινισμού.

Δεν υπήρξε και ούτε μπορούσε να υπάρξει απάντηση από το Κόμμα Εργασίας Αλβανίας σ ένα τέτοιο γράμμα – λιβελογράφημα. Όταν για ένα κόμμα, όπως τα ΚΕΑ που διεξήγαγε εντελώς μόνο του, τη μεγαλύτερη ως τώρα πάλη αρχών ενάντια σ όλα τα ρεύματα του σύγχρονου ρεβιζιονισμού (χρουτσωφικό, κινέζικο, γιουγκοσλάβικο, ευρωκομμουνισμό) που καθοδηγεί την εργατική τάξη της Αλβανίας με πλήρη επιτυχία λύνοντας νέα προβλήματα, το μόνο κόμμα που κρατώντας ψηλά τη σημαία της επανάστασης και είναι παράδειγμα για τους μαρξιστές - λενινιστές όλου του κόσμου, όχι μόνο το πολεμάς δημόσια για δήθεν “λάθη” του, αλλά και επιμένεις ότι προσπαθεί να τα αποκρύψει από την αλβανική εργατική τάξη και το μαρξιστικό - λενινιστικό κίνημα, τότε δεν είσαι μονάχα οπορτουνιστής αλλά είσαι και προβοκάτορας.

Το δεύτερο συμπέρασμα από το παραπάνω απόσπασμα, που μάλιστα το υπογραμμίζει η οπορτουνιστική καθοδήγηση της ΣΑΚΕ είναι ότι “δίχως αυτοκριτική δεν υπάρχει μπολσεβικισμός”. Το ότι η ΣΑΚΕ απορρίπτει την οικοδόμηση του σοσιαλισμού στην Αλβανία το έχουμε δείξει και από τις θέσεις της για τα ζητήματα οικοδόμησης του σοσιαλισμού, που είναι οι ίδιες ακριβώς με τις θέσεις των χρουτσωφικών ρεβιζιονιστών. Στο γράμμα η ΣΑΚΕ το λέει επίσης ανοιχτά. Αφού τονίζουν ξανά ότι όπως λέει ο Λένιν “η σοβαρότητα ενός κόμματος κρίνεται από το πως στέκεται στα λάθη του” (σελ. 13 του γράμματος) καταλήγουν: “στο βαθμό λοιπόν, που δεν θα κάνετε αυτοκριτική, έστω και ύστερα από τη συντροφική κριτική μας **θα βαδίζετε ένα επικίνδυνο δρόμο**” (υπογρ. δική μας, σελ. 12 του γράμματος).

Τα πράγματα είναι καθαρά λοιπόν. Το Κόμμα Εργασίας Αλβανίας, σύμφωνα με τους μικροαστούς οπορτουνιστές της ΣΑΚΕ, βαδίζει, εδώ και μερικά χρόνια, έναν “επικίνδυνο δρόμο”. Επίσης τον ίδιο “επικίνδυνο δρόμο” βαδίζουν, σύμφωνα με τη ΣΑΚΕ, και τ άλλα μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα, που “αντιγράφουν τις τελευταίες αποφάσεις” του ΚΕΑ.

Το ΚΕΑ λοιπόν και ο σ. Ενβέρ Χότζα πώς συμβιβάζεται αυτό με τα όψιμα υποκριτικά γραφόμενα του τύπου “ο μεγάλος Μ-Λ Ε. Χότζα” κλπ;) οδηγούν την Αλβανία, σύμφωνα με τη ΣΑΚΕ, σε “επικίνδυνο δρόμο” δηλαδή το δρόμο της ανατροπής του σοσιαλισμού (αυτό δεν τολμούν να το πουν ανοιχτά και βάζουν τους συναγωνιστές τους να μας πουν ότι “η Αλβανία δεν είναι σοσιαλιστική χώρα” (“Οχτώβρης” Δεκέμβρης 84). Αλλά πως συμβιβάζεται η συκοφαντική αυτή επινόηση των οπορτουνιστών της για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού στην Αλβανία με την ταυτόχρονη υποστήριξη μιας ρεβιζιονιστικής αντιμαρξιστικής αντίληψης για το σοσιαλισμό, εκείνης των χρουτσωφικών ρεβιζιονιστών;

Όταν η ΣΑΚΕ ταυτίζεται με τους Χρουτσωφικούς ρεβιζιονιστές και το “Κ”ΚΕ στο ζήτημα του σοσιαλισμού είναι επόμενο να θεωρεί επικίνδυνο το δρόμο του ΚΕΑ και του σ. Ενβέρ Χότζα. Και είναι πραγματικά επικίνδυνος ο δρόμος που εξακολουθεί να βαδίζει το ΚΕΑ και η ΛΣΔ Αλβανίας γι’ τους συγχρόνους ρεβιζιονιστές (χρουτσωφικούς, κινέζους, γιουγκοσλάβους, ευρωκομμουνιστές) και όλους τους οπορτουνιστές, συμπεριλαμβανομένης και της ΣΑΚΕ, γιατί είναι ο δρόμος της διχτατορίας του προλεταριάτου και του επιστημονικού σοσιαλισμού, θεωρητικά και πραχτικά.

Οι οπορτουνιστές της ΣΑΚΕ χτυπούν τον επιστημονικό σοσιαλισμό των Μαρξ -

Ένγκελς - Λένιν - Στάλιν, που οικοδομείται σήμερα στην Αλβανία για να αποπροσανατολίσουν την εργατική τάξη διαδίδοντας στις γραμμές της μια αντιμαρξιστική ρεβιζιονιστική αντίληψη περί σοσιαλισμού, εκείνη των χρουτσωφικών ρεβιζιονιστών. Το ίδιο κάνει και το ρεβιζιονιστικό “Κ”ΚΕ.

Στο γράμμα τους στο ΚΕΑ οι ομορτιστές της ΣΑΚΕ, δηλαδή μερικοί μετρημένοι στα δάχτυλα φοιτητές της Θεσσαλονίκης, παρουσιάζονται ακόμα και σαν αυτόκλητοι σωτήρες του διεθνούς μαρξιστικού-λενινιστικού κινήματος, στρέφονται ενάντια στη γραμμή του και απαιτούν να αναθεωρηθεί (ας σημειωθεί ότι στη χώρα μας δεν υπάρχει, ακόμα και σήμερα, επαναστατικό κόμμα). Πρωτοφανής βέβαια στάση για κομμουνιστές, αλλά κατανοητή και δικαιολογημένη για μικροαστούς φοιτητές.

Στο ζήτημα της πάλης ενάντια στο μαοϊκό ρεβιζιονισμό, οι ομορτιστές της ΣΑΚΕ χτυπώντας το ΚΕΑ ακριβώς τη στιγμή που αυτό βρίσκεται στην πρώτη γραμμή αυτής της πάλης, βρίσκονται αντικειμενικά, ανεξάρτητα από οποιοδήποτε υποκειμενικές προθέσεις, σε συμμαχία με τις δυνάμεις του μαοϊκού ρεβιζιονισμού ενάντια στο ΚΕΑ και το διεθνές μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα.

Θεωρούμε περιττό να τονίσουμε ότι το ΚΕΑ με επικεφαλής το μεγάλο μαρξιστή-λενινιστή σ. Ενβέρ Χότζα όχι μόνο ξεσκέπασε το μαοϊκό ρεβιζιονισμό, αλλά και σωστά και με επιτυχία διεξήγαγε αυτή την πάλη, πράγμα που κάνει και σήμερα. Είναι και αυτό μια μεγάλη ιστορική συμβολή στην πάλη του διεθνούς προλεταριάτου ενάντια στους εχθρούς του.

Αναρτήθηκε από Εφημερίδα Ανασύνταξη στις [1:52 PM 0 σχόλια](#)

[Email This](#) [BlogThis!](#) [Share to Twitter](#) [Share to Facebook](#)